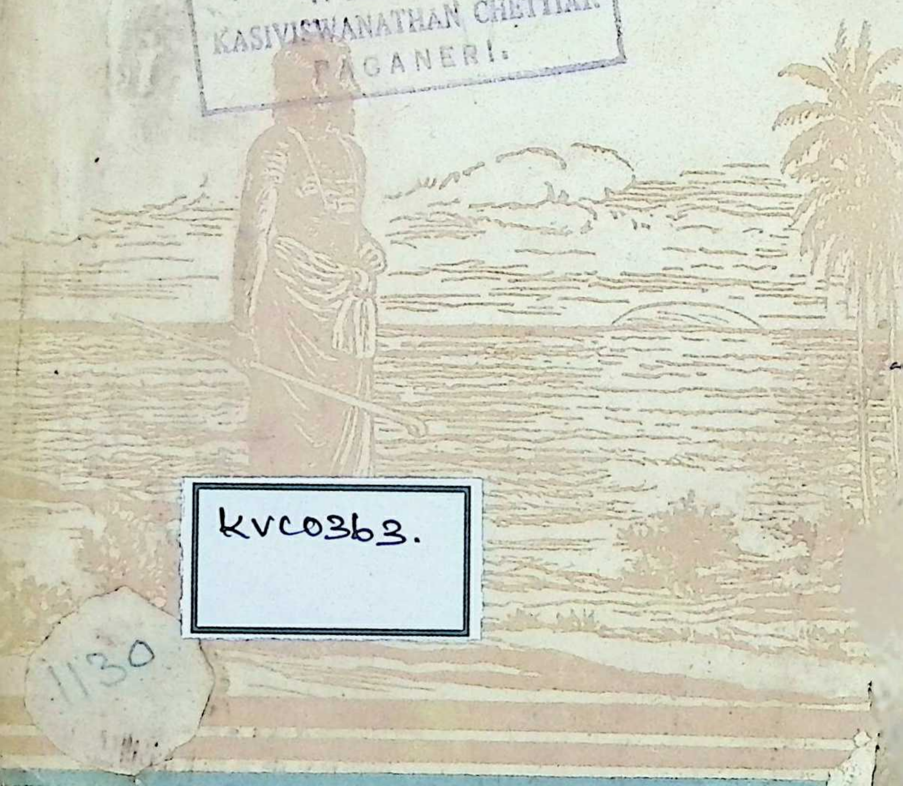
சிவப்பிரகாசர் செந்நெறி

கழக வெளியீடு - ௩௬௯

சிவப்பிரகாசர்

செந்நெறி

கழகப் புலவர் :
திரு. தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்
(இளவழகனார்)
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி : : சென்னை

Published by

The South India Saiva Siddhanta Publishing Society, Tinnevelly Ltd. Tirunelveli & Madras

August 1944.

The Central Art Press, 14, Singanna Naick Street, G.T., Madras.

பதிப்பு

மக்கட்கு, நூற்பயிற்சியில் விழைவு மிகுந்து வருகின்றது. புதிய புதிய உரைநடை நூல்கள் மலர்ந்து வருகின்றன. தமிழ் மணம் நாடெங்குங் கமழ்கின்றது. முன்னோர் நூல்கள் இவ் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் ஆதரவா யிருக்கின்றன.

ஆயுந்தொறும் அழகு திரளும் நறு நூல்களே தமிழிற் பெரும்பாலன. மாட்சி மிக்க அந் நூல்களை அவற்றின் அழகுள்ளந் தோன்றக் கடைந்து காட்டும் ஆராய்ச்சி விளக்க நூல்கள் இனி இன்றியமையாதன.

நமது செந்தமிழில், ஆத்திசூடி முதல் தொல்காப்பியம் வரையில், தக்க நூல்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறு ஆய்வு நூல்கள் கட்டாயம் இருத்தல் வேண்டும். இருந்தால், மக்கள், தமிழ் நூல்களின் உள்ளமறிந்து துய்த்து இன்புறுவர்; தமிழ் மொழி அவர்கள் வாழ்க்கையூடு விரவி நெருக்கங் கொள்ளும்; கல்வி நாடெங்கும் எளிதிற் பரவி நாகரிகம் உயரும்.

கழகம் இவ் வரிசையிலும் உற்ற தொண்டு செய்ய முயன்று வருகின்றது. 'ஔவையார் திருவுள்ளம்' 'அதிவீரராமர் அறநெறி' என்னும் இரண்டு ஆய்வு நூல்கள் சென்ற ஆண்டில் வெளிவந்தன. இப்போது, சிவப்பிரகாசர் செந்நெறி என்னும் இவ்வழகிய நூலையும் கழகம் மகிழ்வுடன் வெளியிடுகின்றது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் திரு. இளவழகனார் அவர்கள்.

இந்நூலில், சிவப்பிரகாச முனிவர் அருளிய நன்னெறி என்னும் நீதி நூலின் திறம், கருத்தாக ஆராயப்பெற்றுள்ளது. நூலின் முகப்பில், நன்னெறி மூலமும் சிற்சில அருஞ்சொற்களுக்கு அடிக்குறிப்பாக உரை விளக்கமும் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆராய்ச்சியிற் கருத்தூன்றிச் செல்வார்க்கு இவை உதவியாயிருக்கும். தமிழ் மக்கள், தமிழ் மொழிக்கு நாளும் வளம் மிகுத்து வருக! நம்மை உய்விக்குங் கருவி அது!

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்,

பொருளடக்கம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச முனிவர்

அருளிய

நன்னெறி

கடவுள் வாழ்த்து

மின்னெறி சடாமுடி விநாயக னடிதொழ
நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே.

நூல்

I. கடமையின் உதவுக :

முகமன் எதிர்பாராமல் உதவுக

1. *என்றும் முகமன் இயம்பா தவர்கண்ணும்*
சென்று பொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர் ; —
[துன்றுசுவை,
பூவிற் பொலிகுழலாய் ! பூங்கை புகழவோ
நாவிற் குதவும் நயந்து ?

(வாழ்த்து) : விநாயகன் அடி - ஓவெனக் கலிக்கும் உந்துதல். 'நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும்' என்றமையால், நூலின் பெயரும், யாப்பும், செய்யுளின் தொகையும் பெறப்பட்டன.

1. பூவின் - பூவைப்போல. பொலி - மென்மையும் மினுமினுப்புங் கொண்டு அழகு திகழ்கின்ற. பூங்கை-அழகிய கை.

வன்சொல்லும் இனிதாதல் உண்டு

2. மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொலினி தேனையவர்
பேசுற்ற இன்சொல் பிறிதென்க ; — ஈசற்கு
நல்லோன் எறிசிலையோ, நன்னுதால்! ஒண்கருப்பு
வில்லோன் மலரோ விருப்பு ?

இனிய நெறியறிந்து பெறுக

3. தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர்
தங்கட் குரியவரால் தாங்கொள்க ; — தங்கநெடுங்
குன்றினைற் செய்தனைய கொங்கையாய் ! ஆவின்
கன்றினைற் கொள்ப கறந்து. [பால்

பொருள், பயன்படுத்துவார்க்குச் செல்வம்

4. பிறர்க்குதவி செய்யார் பெருஞ்செல்வம், வேறு
பிறர்க்குதவி யாக்குபவர் பேறும் ; — பிறர்க்குதவி
செய்யாக் கருங்கடல்நீர் சென்று புயல்முகந்து
பெய்யாக் கொடுக்கும் பிறர்க்கு.

நட்பிற் பிரியாமை

5. நீக்கம் அறுமிருவர் நீங்கிப் புணர்ந்தாலும்
நோக்கின் அவர்பெருமை நொய்தாகும் ; — பூக்
[குழலாய் !
நெல்லின் உமிசிறிது நீங்கிப் பழமைபோற்
புல்லினும் திண்மைநிலை போம்.

---

2. மாசற்ற நெஞ்சுடையார் - மனத்துக்கண் மாசில்லாதவர் (குறள், ௪ : ௪). நல்லோன் - சாக்கிய நாயனார். கருப்பு வில்லோன் - காமன்.

4. வேறு - அவரன்றி ; நீர் - நீரை.

5. "பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானாலும் விண்டுமி போனால் முளையாது" (மூதுரை, கக.)

காதலர் ஒருமை

6. காதல் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித்
தீதில் ஒருகருமம் செய்பவே; — ஓதுகலை
எண்ணிரண்டும் ஒன்றுமதி யென்முகத்தாய்! நோக்
கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காண். [கல்தான்

II. செருக்கின்றி உதவுக :

கல்விச்செருக்கு விடுக

7. 'கடலே அனையம்யாம் கல்வியால்' என்னும்
அடலே றனையசெருக் காழ்த்தி — விடலே;
முனிக்கரசு கையால் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலும் உண்ணாப் படும்.

சினத்தைக் காத்துக்கொள்க

8. உள்ளங் கவர்ந்தெழுந் தோங்கு சினங்காத்துக்
கொள்ளுங் குணமே குணமென்க; — வெள்ளந்
தடுத்தல் அரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து
விடுத்தல் அரிதோ விளம்பு.

சார்பின் வலி

9. மெலியோர் வலிய விரவலரை அஞ்சார்
வலியோர் தமைத்தாம் மருவில்; — பலியேல்
கடவுள் அவிர்சடைமேற் கட்செவியஞ் சாதே,
படர்சிறையப் புள்ளரசைப் பார்த்து.

---

6. கலை எண்ணிரண்டும் - கலை பதினாறும். ஒன்றும் - பொருந்துகின்ற. மதி என் - திங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற.

7. செருக்கு - செருக்கை. விடல் - விடுக. முனிக்கரசு - அகத்தியர்.

9. விரவலரை - பகைவரை. பலி ஏல் - பிச்சை ஏற்கின்ற. கட்செவி - பாம்பு. அப் புள்ளரசை - அக் கருடனை.

தன்னலங் கருதாமை

10. தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்; — திங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகில்
நிறையிருளை நீக்குமேல் நின்று.

புலவின்பங்களின் புன்மை

11. பொய்ப்புலன்க ளைந்துநோய் புல்லியர்பால் அன்றியே
மெய்ப்புலவர் தம்பால் விளையாவாம்; — துப்பின்
சுழற்றுங்கோல் கற்றூணைச் சூழா வளிபோய்ச்
சுழற்றும் சிறுபுன் துரும்பு.

உடம்பில் உயிர் அமைப்பு

12. வருந்தும் உயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற்
பொருந்துதல் தானே புதுமை? — திருந்திழாய்!
சீதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ, நிற்றல் வியப்பு.

III. அன்புடன் உதவுக:

அன்பின் உதவுக

13. பெருக்க மொடுசுருக்கம் பெற்றபொருட் கேற்ப
விருப்ப மொடுகொடுப்பர் மேலோர்; — சுரக்கும்
மலையளவு நின்றமுலை மாதே! மதியின்
கலையளவு நின்ற கதிர்.

---

10. நீக்குமேல் நின்று - மேல் நின்று நீக்கும்.

11. புலன்க ளைந்துநோய் - புலன்கள் ஐந்தும் நோய். நோய் - துன்பம். துப்பின் - தனது வலிமையால்.

12. பொள்ளல் - பொத்தல். வீதலோ - வீழ்தலோ?

செல்வச்செருக்கு விடுக

14. 'தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றத்தோம்' [என்று
தலையா யவர்செருக்குச் சார்தல் — இலையால்;
இரைக்கும்வண் டூதுமலர் ஈர்ங்கோதாய்! மேரு
வரைக்கும்வந் தன்று வளைவு.

அன்பின்றிச் செல்வம் பயனில்லை

15. இல்லானுக் கன்பிங் கிடம்பொருள் ஏவல்மற்
றெல்லாம் இருந்தும்அவற் கென்செய்யும்?—நல்லாய்!
மொழியிலார்க் கேது முதுநூல் தெரியும்?
விழியிலார்க் கேது விளக்கு?

அதிகாரம் முதலியனவும் பயனில்லை

16. தம்மையும் தங்கள் தலைமையையும் பார்த்துயர்ந் [தோர்
தம்மை மதியார்; தமையடைந்தோர் — தம்மின்
இழியினும் செல்வர், இடர்தீர்ப்பர்; அல்கு
கழியினும்செல் லாதோ கடல்?

வறுமையிலும் உதவி

17. எந்தைநல் கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கீந் தென்றவன்
மைந்தர்தம் ஈகை மறுப்பரோ? — பைந்தொடீ!
நின்று பயனுதவி நில்லா அரம்பையின்கீழ்க்
கன்றும் உதவும் கனி.

---

14. இரைக்கும் - ஒலிக்கும்.

15. இல்லானுக்கு அன்பு இங்கு-இவ்வுலகத்தில், அன்பில்லாதவனுக்கு. மொழியிலார்க்கு - பேச்சில்லாதவர்க்கு; ஊமைகளுக்கு.

16. இழியினும் - இழிந்தவராயினும். செல்வர் - சென்று அல்கு - சுருங்கிய; சிறுத்த.

இன்சொல்

18. இன்சொலா லன்றி இருநீர் வியனுலகம்
வன்சொலால் என்றும் மகிழாதே ;— பொன்செய்
அதிர்வளையாய் ! பொங்கா தழற்கதிரால்,
கதிர்வரவால் பொங்கும் கடல். [தண்ணென்

நற்குணம்

19. நல்லோர் வரவான் நகைமுகங்கொண் டின்
[புறீஇ
அல்லோர் வரவான் அழுங்குவார் — வல்லோர் ;
திருந்தும் தளிர்காட்டித் தென்றல்வரத் தேமா,
வருந்தும் சுழற்கால் வர.

பிறர் துன்பங் கண்டு உள்ளங் கசிதல்

20. பெரியவர்தம் நோய்போல் பிறர்நோய்கண்
[டுள்ளம்
எரியின் இழுதாவர் என்க ;— தெரியிழாய் !
மண்டு பிணியால் வருந்து பிறவுறுப்பைக்
கண்டு கலுழுமே கண்.

---

18. இருநீர் வியன் உலகம் - கடல்சூழ்ந்த இந்தப் பெரிய உலகமானது. அழல் கதிரால் - ஞாயிற்றின் கதிரால். தண் என் கதிர் - திங்களின் கதிர்.

19. அழுங்குவார் - வருந்துவார். வல்லோர் - கல்வி வல்லோர். திருந்தும் - சிறப்புறும். தேமா - 'தேமா' என்னும் சிறந்த மாமர வகை.

20. எரியின் இழுது - நெருப்பிற் பட்ட நெய். மண்டு - செறிந்த. கலுழும் - அழும்.

அன்பின்முன் செருக்கில்லை

21. எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்கம் அனைத்தும்
எழுத்தறிவார்க் காணின் இலையாம்;—எழுத்தறிவார்
ஆயும் கடவுள் அவிர்சடைமுன் கண்டளவில்
வீயும் சுரநீர் மிகை.

பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு இல்லை

22. ஆக்கும் அறிவா னலது பிறப்பினுன்
மீக்கொள் உயர்விழிவு வேண்டற்க; — நீக்கு
பவரார் அரவின் பருமணிகண் டென்றுங்
கவரார் கடலின் கடு.

IV. ஆற்றலோடு உதவுக:

உதவும் ஆற்றல் நெகிழலாகாது

23. பகர்ச்சி மடவார் பயிலநோன் பாற்றல்
திகழ்ச்சி தருநெஞ்சத் திட்பம் — நெகிழ்ச்சி
பெறும்;பூரிக் கின்றமுலைப் பேதாய்! பலகால்
எறும்பூரக் கற்குழியு மே.

---

21. எழுத்து - நூல்கள்; அவற்றை அறிதலாவது அவற்றின் உட்கருத்தை அறிதல். ஆயும் - ஆராயும். முன் - எதிரில். மிகை வீயும் - செருக்கு வீழும்.

22. ஆக்கும் - சிறப்பை உண்டாக்கும். மீ கொள் உயர்வு இழிவு - மேன்மையாகக் கருதும் உயர்வையும், அவ்வாறு கருதாத இழிவையும். வேண்டற்க - விரும்பவேண்டா. கடு - நஞ்சு.

23. பகர்ச்சி மடவார் - இனிப்பப் பேசுதலுடைய மடவாரோடு. நோன்பாற்றல் திகழ்ச்சிதரு - தவ ஆற்றல் விளக்கமுறுகின்ற.

இகழ்ச்சியைப் பொருட்படுத்தலாகாது

24. உண்டு குணம்இங் கொருவர்க் கெனினும்,கீழ்,
கொண்டு புகல்வதவர் குற்றமே ; — வண்டுமலர்ச்
சேக்கை விரும்பும் செழும்பொழில்வாய் வேம்
காக்கை விரும்பும் கனி ? [பன்றே

கீழோர் சேர்க்கை ஆகாது

25. கல்லா அறிவின் கயவர்பால் கற்றுணர்ந்த
நல்லார் தமதுகனம் நண்ணுரே ; — வில்லார்
கணையின் பொலியுங் கருங்கண்ணுய் ! நொய்தாம்
புணையில் புகும்ஒண் பொருள்.

உயிர்த்திறமை கருதுக

26. உடலின் சிறுமைகண் டொண்புலவர் கல்விக்
கடலின் பெருமை கடவார் ; — மடவரால் !
கண்ணளவாய் நின்றதோ காணுங் கதிரொளி
விண்ணளவா யிற்ரே விளம்பு. [தான்

மெய்வருந்தியும் உதவுக

27. கைம்மா றுகவாமல் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித்
தம்மால் இயலுதவி தாஞ்செய்வர் ; — அம்மா,

---

24. கீழ் - கீழோர். மலர்ச்சேக்கை - மலர் என்னும் இருக்கையை.

25. கனம் - பெருமை. புணை - தெப்பத்தில். ஒண்பொருள் - காசுகள், மணிகள் ; பளுவான அப் பொருட் பேழைகள்.

26. கதிர் ஒளி - ஞாயிற்றின் ஒளி.

27. உகவாமல் - விரும்பாமல். எயிறு - பல். அம்மா - வியப்புக் குறி.

முளைக்கும் எயிறு முதிர்சுவைநா விற்கு
விளைக்கும் வலியனதாம் மென்று.

வெறுப்பிலும் உதவுக

28. முனிவினும் நல்குவர் மூதறிஞர், உள்ளக்
கனிவினும் நல்கார் கயவர் ; — நனிவிளைவில்
காயினும் ஆகும் கதலிதான், எட்டிபழுத்
தாயினும் ஆமோ அறை.

இடுக்கண் அஞ்சாது உதவுக

29. உடற்கு வருமிடர்நெஞ் சோங்குபரத் துற்றோர்
அடுக்கும் ஒருகோடி யாக — நடுக்கமுறார் ;
பண்ணிற் புகலும் பனிமொழியாய் ! அஞ்சுமோ
மண்ணிற் புலியைமதி மான் ?

காலத்தில் அறஞ்செய்க

30. கொள்ளுங் கொடுங்கூற்றம் கொல்வான் குறுகு [தன்முன்
உள்ளங் கனிந்தறஞ்செய் துய்கவே ; — வெள்ளம்
வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையார்
பெருகுதற்கண் என்செய்வார் பேசு.

---

28. முனிவினும் - சினத்திலும். நனி விளைவு இல் - மிக முற்றுதல் இல்லாத. கதலி - வாழை. அறை - சொல்லு.

29. நெஞ்சு ஓங்கு பரத்து உற்றோர் - தமது நெஞ்சம் உயர்ந்த கடவுளிடத்தில் அழுந்தப்பெற்றோர். ஒரு கோடியாக என்றது, மிகுதியாக என்னும் பொருட்டு. பண்ணின் - பாட்டைப்போல. மதிமான் - நிலாவில் இருப்பதுபோலக் காணப்படும் மான்.

30. கொல்வான் - கொல்வதற்கு.

பிறர் துயரந் தாங்குக

31. பேரறிஞர் தாக்கும் பிறர்துயரம் தாங்கியே
வீரமொடு காக்க விரைகுவார்; — நேரிழாய் !
மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோல் அடிதன்மேற்
கைசென்று தாங்கும் கடிது.

மெய்யுணர்ந்து உதவுக

32. பன்னுய பனுவற் பயன்தேர் அறிவிலார்
மன்னும் அறங்கள் வலியிலவே ; — நன்னுதால் !
காழொன் றுயர்திண் கதவு வலியுடைத்தோ
தாழொன் றிலதாயிற் றான் ?

பெரியோர், போற்றுதல் வேண்டார்

33. எள்ளா திருப்ப இழிஞர்போற் றற்குரியர்,
விள்ளா அறிஞரது வேண்டாரே ; — தள்ளாக்
கரைகாப் புளதுநீர் கட்டுகுளம், அன்றிக்
கரைகாப் புளதோ கடல் ?

ஆனல், பழிக்கு அஞ்சுவர்

34. அறிவுடையா ரன்றி அதுபெறுர் தம்பாற்
செறிபழியை அஞ்சார் சிறிதும் ; — பிறைநுதால்!

---

31. தாக்கும் பிறர் துயரம் பேரறிஞர் தாங்கிக் காக்க விரைகுவர் என்றபடி. மெய் - உடம்பில். வியன்கோல் அடி - தடித்த கோலின் அடியை. கடிது - விரைவாக.

32. பனுவற் பயன் - நூலின் பயன். காழ் ஒன்று - வயிரம் பொருந்திய.

33. போற்றற்குரியர் - தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுதற் குரியர். விள்ளா - நீங்காத. நீர் கட்டுகுளம் - நீரைக் கட்டி வைக்கின்ற செயற்கைக் குளம்.

34. செறிபழியை - மிகப் பொருந்தும் பழியை. வண்ணம் - அழகு. வாள் - ஒளியுடைய.

வண்ணஞ்செய் வாள்விழியே யன்றி மறைகுருட்
கண்ணஞ்சு மோஇருளைக் கண்டு? [டுக்

நல்லோரை விரும்புவர்

35. கற்ற அறிவினரைக் காமுறுவர் மேன்மக்கள்
மற்றையர்தாம் என்றும் மதியாரே;—வெற்றிநெடு
வேல்வேண்டும் வாள்விழியாய்! வேண்டா புளிங்
பால்வேண்டும் வாழைப் பழம். [காடி,

V. தக்கார்க்கு உதவுக:

உலகத்தில் உதவி தக்கார்க்கே

36. தக்கார்க்கே ஈவர் தகார்க்களிப்பா ரில்லென்று
மிக்கார்க் குதவார் விழுமியோர்; — எக்காலும்
நெல்லுக் கிறைப்பதே நீரன்றிக் காட்டுமுளி
புல்லுக் கிறைப்பரோ போய்?

சிறியோர், தாமே நிலைபெருர்

37. பெரியார்முன் தன்னைப் புனைந்துரைத்த பேதை
தரியா துயர்வகன்று தாழும்; — தெரியாய்கொல்?
பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய்! விந்தமலை
தன்னுயர்வு தீர்ந்தன்று தாழ்ந்து.

---

35. வேல் வேண்டும் - வேலைத் தமக்கு உவமமாக விரும்புகின்ற.

36. மிக்கார்க்கு - நெறிகடந்த தகாதவர்க்கு. காட்டு - காட்டில். முளி - உலருகின்ற. "நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியும்" (மூதுரை, க௦).

37. புனைந்துரைத்த - சிறப்பித்துப் பேசிய. தரியாது - அச் சிறப்புத் தரியாது. பொன் - பொன்னின் நிறத்தை. புணர் - நெருங்கிய. தீர்ந்தன்று - தீர்ந்தது.

தக்கார் தொடர்பு, நலம் பெருக்கும்

38. நல்லார் செயுங்கேண்மை நாடோறும் நன்ருகும்,
அல்லார் செயுங்கேண்மை ஆகாதே ; — நல்லாய்
[கேள் !
காய்முற்றின் தின்தீங் கனியாம், இளந்தளிர்நாள்
போய்முற்றின் என்ருகிப் போம் ?

தகாதார் தொடர்பில் தீமை உள்ளது

39. கற்றறியார் செய்யுங் கடுநட்பும் தாங்கூடி
உற்றுழியும் தீமைநிகழ் வுள்ளதே ; — பொற்
[ருெடீ !
சென்று படர்ந்த செழுங்கொடிமென் பூ,மலர்ந்த
அன்றே மணமுடைய தாம்.

தக்காரைப் போற்றிக்கொள்க

40. பொன்னணியும் வேந்தர் புனையாப் பெருங்கல்வி
மன்னும் அறிஞரைத்தாம் மற்ருெவ்வார் ; — மின்
[னுமணி
பூணும் பிறவுறுப்புப், பொன்னே!, அதுபுனையாக்
காணுங்கண் ஒக்குமோ காண் !

---

39. கூடி உற்ற உழியும் - கூடிப் பொருந்திய அன்றேயும்.

40. பொன் - பொன் அணிகலன். புனையா - அப் பொன் அணிகலனை அணிதலில்லாத. அது - அந்த மின்னும் அணிகலன்.

சிவப்பிரகாசர் செந்நெறி

க. தோற்றுவாய்

பதினேழாம் நூற்றாண்டில், தமிழ்ச் சைவ வானில், இரண்டு கவிச் சுடர்கள் திடீரெனப் பூத்துப் பொலிந்தன. செங்கதிரும் வெண்கதிரும் மாறி மாறிச் சொரிந்து உலகைப் பொன்வண்ணமும் தண்வண்ணமும் ஆக்கி உய்வித்தன. பகல் ஞாயிறும் இரவு மதியமுஞ் சேர்ந்து ஒரு நாள் விளக்கம்! பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியும் பிற்பாதியும் இங்ஙனங் குமரகுருபர அடிகளாலும் சிவப்பிரகாச முனிவராலும் வான் விளக்கம் பெற்று விளங்கின.

செஞ்சுடர், நாட்டின் தென்கோடியிற் பாண்டி நாட்டில் தோன்றிக், கவிக்கதிர் சொரிந்துகொண்டே வடகோடியிற் சென்று காசியில் மறைந்தது. வெண்சுடர், நாட்டின் வடக்கே தொண்டைமண்டலத்தில் எழுந்து, தனது மதிக்கலையைப் பெருக்கிக்கொண்டு தென்கோடி நாட்டுக்கு ஏகி, நிறைமதியமாய் விளங்கித், தன் கவிநிலவைப் பொழிந்துகொண்டு, தான் எழுந்த பக்கமே மீண்டு, மறைவுற்றது. ஞாயிறும் திங்களும் முழுவட்டமாய் நிறைகதிர் பெற்றுப் பொலிவுறும் இடம் ஒரு பக்கமே; குமரகுருபர அடிகளுக்கும் சிவப்பிரகாச முனிவருக்கும் 'கந்தர் கலிவெண்பா'வினுலும் 'செந்தில் நிரோட்டக யமகத்'தாலும் நிறைபொலிவு அரும்பி அருள் விளக்கந் தொடங்கிய இடம் திருச்செந்திலே!

உலகுய்ய எழுந்த இவ்விரு பெருஞ் சுடர்களும் பொதுவில் அறவொளி வழங்கித் தமிழ்க்கு வாழ்வு

பெருக்கியுள்ளன. ஒன்று 'நீதிநெறி விளக்கம்' வழங்கியது. மற்றொன்று, 'நன்னெறிக்' கதிர் உகுவியது!

i. கவிதை :

கவிதை ஒரு விருந்து. உள்ளுணர்ச்சியின் தாண்டவம். அழகுணர்வாகிய கலையே அது. முயற்சியற்ற எளிமையில், தானே அரும்பும் இனிமை. கவிஞனுக்கு எங்கும் எழில்; எங்கும் இன்பம். சிறிய துரும்பும் அவனிடம் பெரிய மெருகு பெறுகின்றது. அழியும் பொருள்களில் அழியாத் திரு நுகர்வோன் அவனே. எதனையும் அவன், கண்ணால் காதால் பிற பொறிகளால் மனத்தால் அறிவால் அறியாமல், உணர்ச்சியால் நுகர்ந்து பழகுவோன். உள்ளிருந்து பொங்கும் அவ்வினிமையூற்று. தானே மேல் வழிந்து ததும்பிப் பெருக்கெடுக்கின்றது.

பெருக்கெடுப்பதில் இருவகை யுண்டு. ஒன்று, காட்டாற்றுப் பெருக்கு. அது வெறி பிடித்த கவி. வழி துறை தெரியாது வழிந்து பெருகி, எதிர்ப்பட்டவற்றையும் அழித்துக் கெடுத்து, ஒன்றுக்கும் உதவாமல் இடம்பமாய், கலங்கலாய், உருண்டோடி ஒழிதல். இது கவிதையின் பயன்பட்ட நிலையன்று; பொதுநிலை. சிறப்பு நிலையன்று; அதாவது, உண்மை நிலையன்று.

பயன்பட்ட உண்மை நிலை, ஒழுங்குடையதாய்ப் பெருகும்; தெளிந்து தோன்றும்; அமைந்து, உள்வீறு படைத்துத் திகழும். புவியினுக்கு அணியாய், உதவியாய், நெறி அளாவித், தண்ணென்று ஒழுகும். கவிதையின் இவ் வுண்மைநிலை,

"புவியினுக்கு அணியாய், ஆன்ற
பொருள்தந்து, புலத்திற் ருகி,
அவிஅகத் துறைகள் தாங்கி,
ஐந்திணை நெறிஅ ளாவிச்,
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்
ெருழுக்கமுந் தழுவிச், சான்ருேர்
கவிஎனக் கிடந்த கோதா
வரியினை வீரர் கண்டார்"

என்னும் கம்பர் கவின்மொழியில் சுடர்விட்டுப் பொலி கின்றது. இது நல்லாற்றின் இயல்பு! கவிதையின் பொது நிலைக்கும் சிறப்பு நிலைக்கும் எவ்வளவு வேறு பாடு!

பொதுநிலையாகிய கவிவெறி பெரும்பாலும் ஒரே போக்குடையது. ஒரே சந்தை இரைச்சல்! யாழின் தீங்குரலன்று. பயன்பட்ட எழில்நிலை யன்று; கலை யன்று; ஆக்க வேலையன்று; அழிவுச் சூழல்.

அப் பொதுக் கவி, பெரும்பாலும் உருவகக் கூக் குரல்! உருவகம், உறுத்த அணி. உவமை, அதன் மெருகு உரு; மென்மை எழில்; சிறப்புக் கவியின் சிறப்பியல்பு. கம்பர், மேற்செய்யுளில், சில உருவகங் களைப் பொதுவகையாக உரைத்து, உவமைச் சிறப் பியல்பில் இயைத்து முடித்திருத்தலை உற்று நோக்கு தல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கவிதையின் உண்மை யியல்பை நினைந்து, அதன் நிலையில் இயல்பாக அது பெற்றிருக்கும் உவமை யணியின் முடிநிலை அழகைக் கருதி, உவமை ஒன்றையே சிறப்பாகத் தமதிலக்க

ணத்தில் எடுத்து ஒரு தனி இயலில் விளக்கியிருக்கும் நுட்பமும் ஒட்பமுங் கண்டுகொள்ளல் வேண்டும். சங்ககாலத்துக் கவிகள் பெரும்பான்மையும் இவ் வியல்பமைந்தவை.

இன்னும், கவியின் பொதுக் கூச்சலில், பிரிவுபட்ட அழகியல்புகள் விளங்கித் தெரியா. கவியின் பரு வடிவே அது; குழவிக் கல் போன்றது; கவியின் தொடக்க நிலை. இயற்கை முகமாகவே கூறினுல், அதனை, முளை போன்ற பொதுநிலை எனலாம். அழகிய கிளைகளும், பச்சை இலைகளும், பன்னிற மலர்களும், நறுஞ்சுவைக் கனிகளும், அக் கனிகளின் முத்து வரிசை வித்துக்களுமான இயற்கைச் சித்திரங்கள்—கலையழகுகள்—வெறிக்கவியில் இல்லை. அக் கவி புதுக் கவி யன்று; பொதுக்கவியே! புதுமையில் சிலிர் சிலிர்ப்பிருக்கும்; பொதுமையில் இராது. ஓரே குளிர். தென்றலின் குளிர்ச்சி யாகுமா கூதிரின் குளிர்!

ii. அறன்:

இனி, இயற்கையின் எழிலில், ஓர் அரிய மறைபொருள் எங்கும் மின்னிக்கொண் டிருத்தலையுங் காணலாம். அதனைக் கருத்தூன்றி எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும். எங்கும் ஒழுங்கு; கண்டிப்பு; கடமை; முறை; நீதி. இவற்றை 'அறம்' என்று ஒரே மொழியால் முன்னோர் விளக்கினர். இயற்கையின்—எழில் மலர்ச்சியின்—உள்ளுறை, அறம். இறைநிலை அது. இறைவனை 'அறவாழி அந்தணன்' என்று திருவாய்மலர்ந்தார் பெரியார் திருவள்ளுவர்! எழிலின் மலர்ச்சி அவ் வறக்கடவுளின் ஆடை அணிகலன்கள்.

கவிதையின் உண்மை நிலை, கலைப் பிரிவுகளாகிய இயற்கைச் சித்திரங்களை இசைப்பது மட்டுமன்று. அவற்றின் உள்நுழைந்து அறத்தைத் தொட்டு, அங்கிருந்தே ஊற்றெடுத்துப் பெருகுவது. அது, கவியுண்மையின் நுண்மை நிலையாகும். அந் நிலையமைந்த உணர்வு, மேலே மோனமாயினும், அதுவே விறுவிறுத்த ஒலி நிலையம்! அதன் குரல் ஓர் ஒழுங்கான ஒலி முறையிலேயே இயல்பாக எழும்; அவ்வியல்பு முறையையே, இன்ன இன்ன ஒலியொழுங்குகள் என 'யாப்பிலக்கணங்கள்' உணர்த்துகின்றன!

இயற்கையின் இதயமாகிய அறத்தை ஆழ்ந்து தொட்டுக்கொண்டு இயல்பிலே தேங்கித் திளைத்திருக்கும் பெருங்கவிகளின் வாய்மலர்களில், அவ்வறத்தேன் அல்லது பொங்கி வழிவதற்கு, வேறு என்ன இருக்கின்றது? **தெய்வத் திருவள்ளுவர்** அங்ஙனம் அறம் உரைத்த பெருங்கவி! நமது நாடு அத்தகைய கவிமணிகளாகிய அறவோர் பற்பலரால் நெடுகச் சிறப்படைந்து விளங்கிவந்திருக்கின்றது!

துறைமங்கலப் பெருவாழ்வாகிய **சிவப்பிரகாசர்** தமது இயல்பாகிய மெய்க்கவிகளால் நமக்கு இங்ஙனம் '**நன்னெறி**' என்னும் அறநூல் வழங்கிய சான்றோர்!

உ. சிவப்பிரகாசர்

i. வாழ்க்கை :

மழை வருகின்றது, போகின்றது; அமிழ்தமாகிய நீரை எவருங் கேளாமலே பொழிகின்றது. வரும்போது யாரையுங் கேட்பதில்லை; முன்னால் அறிவிப்பதுமில்லை; போகும்போது எவரோடும் சொல்வது

மில்லை ; ஏதொரு கைம்மாறும் எதிர்பார்ப்பதில்லை ; எவரிடத்திலும், வேற்றுமை பார்ப்பதுமில்லை. இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு மறைபொருள் உண்டென்ருல், அது, இம் மழைநீரின் வியத்தகு நிகழ்ச்சியே. உலகத்தில் மற்ருெரு மறைபொருளுங் கூற வேண்டுமாயின், அது, சான்ருேர்களின் தோற்றம் என்று கூறலாம். உலகியற்கையில் மழை ஓர் அருஞ் செயல்; மக்களினத்தில் சான்ருேர் தோற்றம் ஓர் அரு நிகழ்ச்சி! இரண்டும், நாடு செய்த புண்ணியத்தின் அளவில், அருட்கொடையாய் இயல்பில் அமைவன!

சிவப்பிரகாசர் கருவில் திருவுடையர்; தொண்டைமண்டலத்தில் தோன்றினர் ; பாண்டிமண்டலத்தில் கலைப்புலமை நிரம்பினர்; தமிழ்நாட்டின் கடற்கரையோரத்தில் பொம்மபுரத்தில் மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப்பெற்ருர்; அவ்வூர்க் கடற்கரை மணலில் நன்னெறி நாற்பது கவிகளும் வழங்கினர் ; எவருங் கேளாமலே, எவரும் எதிர்பாராமலே, எவரும் ஏதுங் கவலைப்படாமலே இவ்வளவும், இயல்பாக நிகழ்ந்திருக்கின்றன. என்ன வியப்பு! இயற்கையின் நடைமுறைதான் என்ன மறைபொருள்!

சிவப்பிரகாசர், சிவநெறிச் செல்வர் ; வீரசைவர் ; இளமையில் துறவுடையார். எண்ணான்கு ஆண்டுகளே நம்மிடையில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இவர் தோற்றமும் செயலும் மறைவும் ஒரு மின்வெட்டாகவே நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

ii. அருஞ் செயல் :

இவர் வாழ்க்கையில், சிறந்த அருஞ்செயல்கள் இரண்டு கருத்திருத்தற்பாலன. ஒன்று : கல்வியால்

தருக்கிய ஒருவரைத் திருச்செந்தூரில் செருக்கடக்கியது; மற்றொன்று: பொம்மபுரத்தில் இயற்கை யெழிலில் தோய்ந்திருந்து 'நன்னெறிச்' செல்வம் முதலிய நறுநூல்கள் வழங்கியது. கலைப்புலமை நிரம்பிய நேரத்தில் செருக்கடக்கினார்; மெய்ஞ்ஞானம் கைவந்த காலத்தில் 'நன்னெறி' வழங்கினார்; இருவகை அருஞ் செயல்களும், தமிழகத்தின் தென்கோடி வடகோடிக் கடற்கரை நிகழ்ச்சிகளாய் இவர்க்கு நிகழ்ந்தன. சிவப்பிரகாசர் வாழ்க்கை, அக் கடலேபோல இங்ஙனம் உலகுக்கு உதவியாய் இயற்கை யெழிலில் விளங்கியது.

உலகத்திற் பெரும்பாலும், அரும்பெரு நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்வது கடற்கரை ஓரங்களிலேதாம்! சிறந்த ஊர்கள் பட்டினங்கள் தோன்றுவதும், வாணிபம் கைத்தொழில்கள் பெருகுவதும், வீரர் சான்றோர் திறமைகள் மலர்வதும் பெரும்பாலும் கடற்கரையோரங்களின் அருஞ்செயல்களாதல் காணலாம். சற்றேறக்குறைய ஓர் ஐம்பது கல் அகலத்திற்குக் கடலோரமே கணக்கிட்டு நோக்கினால், இவ்வுண்மை எளிதின் விளங்கும்.

கடலோரங்களை 'நெய்தல் நிலம்' என்ப. நிலையாமை நினைவும் அதன் வாயிலாகத் தன்னை மறந்த உருக்க உணர்வும் விளைப்பது அந்நிலத்தின் இயல்பு. நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்தல் என்னும் ஞானப் பகுதிகளின் நிகழ்ச்சிக்குரிய இடமே அது. சிவப்பிரகாசர் தம் ஞான குரவரை எதிர்ப்பட்டு மெய்யுணர்வு பெற்றதும், பெற்று, அப் பேராவியற்கையில் நின்று 'நன்னெறி' அருளியதும் இக்

கடற்கரையோரமே என்று கருதும்போது, நன்னெறி எத்தகைய மெய்ந்நிலையில் சிவப்பிரகாசர் திருவுள்ளத்திலிருந்து எழுந்ததென்பதும், அதன் மாட்சிமையும் இனிது புலப்படும்.

சிவப்பிரகாசர் அருளிச்செய்திருக்கும் நூல்கள் பல; அவற்றுள், 'நன்னெறி' என்பது அறநூல்; அனைவர்க்கும் பொதுநூல். திருச்செந்திற் கடற்கரையில் கல்விச்செருக்கை அடக்கியதும், திருப்பொம்மபுரக் கடற்கரையில் மெய்ஞ்ஞான உண்மை விளக்கியதுமான அவர்தம் வாழ்க்கை யருஞ்செயல்கள், பொது நூலாகிய இந் நன்னெறியிலும் நன்றாக இடம் பெற்றுள்ளன. செருக்கவித்தலைப்பற்றி இதன்கண் பல பாடல்கள் (எ, உக, உரு, உசு, ௩உ, ௩௪, ௩ரு, ௩எ, ௪௦) பற்பல வகையில் வருகின்றன. முனைப் பவிந்த நிலை பிறர்க்கு உதவியொழுக்கமான அருள் நிலையே யாதலின், மற்று நன்னெறி முழுதும், 'உதவி' என்னும் அருள் வாழ்க்கை யுண்மையே விளங்க வந்துள்ளது.

வாழ்க்கை வளர்ச்சியைச் சிறிது ஊன்றி நோக்குதல் வேண்டும். முனைப்பவிதலும், மெய்யுணர்வு மலர்தலுமன்றி அதன் பயனாகக் காணத்தகுந்தது வேறென்ன உண்டு? சிவப்பிரகாசரது வாழ்க்கையில் அமைந்த அருஞ்செயல்கள் இவையே எனின், அவரது வாழ்க்கை, அருட்பெருக்கில் மிதந்த மெய்யுணர்வு வாழ்க்கையாம் அன்றோ! மேலும், உருக்கப் பண்பை விளைக்கும் கடல் நிலத்தில் இவை நிகழ்ந்தமையால், இன்னும் அவ் வாழ்க்கையில் தூய்மையும் அருளாற்றலும் மேம்பட்டே விளங்குகின்றன! கடலை

யும் கடல் நிகழ்ச்சிகளையும்பற்றிய நினைவுகள் நன்னெறியில் (சு, எ, கரு, கஅ, உஉ, உரு, நந) மிகுதியாக வந்துள்ளன. வெள்ளத்தைப்பற்றியும் புணையைப்பற்றியும் வந்திருக்குங் குறிப்புக்களும் (அ, உரு, ந.0) இங்கு நினைவுகூரற்பாலன.

iii. மின் வீழ்வு :

இடம் பொம்மபுரம்; ஒரு நாள் மாலை நேரம்; இயற்கைக் கவர்ச்சி சிவப்பிரகாசரது எழிலுள்ளத்தை ஈர்த்தது. கடற்கரையோரம் சென்றார். பரந்த கடலும் விரிந்த வானமும் நிலனும் நீரும் பொழிலும் எழிலும் அவர்க்கு ஈறிலாக் காட்சி அளித்தன. பெருமண லுலகம் அருள்மணங் கமழும் நிலையமாயிற்று. உள்ளம் இயற்கையம்மையின் அருட்செம்மையில் ஆழ அழுந்தியது. தம்மை மறந்தார்; எதிரில் விரிந்து தோன்றிய உலகையும் மறந்தார்; அதன்கண் விளங்கித் தம்மை இவ்வளவுக்கு ஈர்த்த அருளையும் மறந்தார்; உள்ளத்தே ஊற்றெடுத்த பேரின்பச் சிவப்பெருக்கு ஒன்றிலேயே உணர்விறந்த உணர்வில் தேக்கினார். இடையிடையே அவரது நினைவில் தோன்றிய கடல், மேகம், காற்று முதலிய உலகத்தின் கூறுகளும், மெய் வாய் கண் முதலிய உடம்பின் கூறுகளும், பிற பொருள்களும், உயிர்களும் எல்லாம், ஏதோ ஓர் ஒற்றுமையில் பரிவோடு விரைந்து தத்தம் கடமைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்டார். பேரா வியற்கையின் பல் வேறு கருவிகளாக அவை அவர்க்கு ஒருமுகப்பட்டுத் தோன்றின. கண்டறியாதன கண்டார்; அவர் உள்ளம் புதுமை செறிந்து பூத்தது; அப்போது, இறைவன் மின்னொளி

வீழ்ச்சி உடனே நிகழ, அழகிய அந் நிலையில், 'நன்னெறிக்'கவிகள் நாற்பதும் எழுந்தன.

அந்த நாள், அந்த நேரம், மீண்டும் என்று கிடைக்கும்? சிவப்பிரகாசரது உள்ளத்தை அறவிழுங்கிய ஓர் ஆணையானது, அதனையே அரங்கமாகக் கொண்டு திருநடங் கண்ட எழில் நாளன்றோ அது! உலகிற்கு அறச் செம்மையைத் தெளிவுறுத்தும் மின் வீழ்வு நேரமன்றோ அது! வட்டமாகிய உலகியற்கை யெழிலில் இரண்டறக் கலந்த சிவப்பிரகாசரது திருவுள்ள வெளியில், மின் எறிந்து ஓவெனக் கலிக்கும் உந்துதல் பரிந்து வீறுமாயின், உடனே பெருக்கெடுப்பது கவி மழையே யன்றோ? அதற்குமுன் நிற்பது யாதுளது? இன்ன இயல்பில் 'நன்னெறி'ச் செல்வம் இயல்பாகத் தோன்றிய அழகினை அடிகளே,

> "மின்எறி சடாமுடி விநாயக னடிதொழ
> நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே"

என்று கடவுள் வாழ்த்தாக எடுத்துக்காட்டி இனிதின் விளக்கினர்.

iv. இலக்கியம் :

நேரமோ எட்டாத பேரின்ப நேரம்; இறைவன் திருநடம் வீறிக் கறங்குகின்றது; உண்மைகள் பொங்கிப் பொங்கிப் பெருக்கெடுக்கின்றன. சிவப்பிரகாசரது இயல்பான கவியுள்ளம் அருட்சாறு நிரம்பிக் கனிந்து கனிந்து ததும்புகின்றது; அகந் துளும்பிப் புறம் வழிகின்றது.

இடமோ கடற்கரையோரத்தின் மணல் திட்டு. எழுத ஏடு இல்லை, எழுத்தாணி இல்லை; சட்டாம்

பிள்ளையுமில்லை, திருவிளக்குமில்லை. முழு நிலா பால் போலத் தண்ணொளி பொழிகின்றது. இயற்கைக் கொடை, எதற்கேனும் எதிர்பார்க்குமோ? மணற் பரப்பில் நன்னெறி வெண்பாக்கள் நாற்பதும் உடனே பொறிக்கப்பெற்றன. உலகில் நடைபெறவேண்டிய ஒரு கடமை நிகழ்ந்து நிறைவேறியது.

எவ்வளவு அழகான இயற்கை முறையில் நன்னெறி வெண்பாக்கள் தோன்றியுள்ளன! நூல் என்பதும், இலக்கியம் என்பதும், அருட்செயல் என்பதும், அருஞ்செயல் என்பதும், இயற்கைக் கொடை என்பதும் இதுபோன்றவை அல்லவா! இவையன்றோ நிலைக்கும்; உலகத்தை ஆளும்; மெய்யுணர்த்தும்; உய்விக்கும்!

செய்யுட்கள், முன்பே செப்பஞ் செய்துகொண்டவை அல்ல; கருத்துக்கள் பல நாட்கள் நினைந்து ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றவை அல்ல; 'எப்படியும் நாம் ஒரு நூல் செய்ய வேண்டும்' என்று முனைந்து நினைந்ததும் அன்று; நூல் நிலைக்கவேண்டுமே என்று கவலைப்பட்டு, ஏடு தேடிச் சிறுகச்சிறுக எழுதிச் சேமஞ் செய்ததும் அன்று. தமிழ் நாட்டிற்குப் புண்ணியம் இருந்தது; அதன் பயன் விளைக்கத் திருவுள்ளம் எழுந்தது; சிவப்பிரகாசரின் நினைவு அருளில் மலர்ந்தது. உற்ற நேரம்; அருள் நிகழ்ச்சிகள் யாரைக் கேட்கின்றன, எவற்றை எதிர்பார்க்கின்றன? கடமை ஆற்றலோடு நிறைவேறியது.

இத்தகைய மெய் நிகழ்ச்சிகளோ பிறர் பாதுகாப்பை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்? பெருமையுள்ளன எவையும், தமக்குப் பாதுகாப்பு

நாடுவதில்லை; ஆனால், அவைதாம், உலகத்தில் அரும் பெரும் பாதுகாப்புடையன.

எள்ளா திருப்ப இழிஞர்போற் றற்குரியர்,
விள்ளா அறிஞர்அது வேண்டாரே;—தள்ளாக்
கரைகாப் புளதுநீர் கட்டுகுளம் அன்றிக்
கரைகாப் புளதோ கடல்?

என்று இவ்வுண்மையை உலகிற்கு அறிவுறுத்துகின்றது நன்னெறி! அந் நன்னெறியோ தனக்குப் பாதுகாப்பை நாடும்? எங்கோ கண்காணாத இடத்தில், மணலில், சிறிதும் பாதுகாப்பின்றி எழுதிவிடப்பட்ட நன்னெறி, இன்று எவ்வளவு பெரும் பாதுகாப்புடன் உலகில் நிலைபெற்று நம் கை மலர்களை அழகு செய்கின்றது! ஈதன்றோ உண்மை உணர்த்தும் நறுநூல்!

ஈ. நன்னெறி

நன்னெறி ஒரு காலத்தில் மலர்ந்து கனிந்தது; இது அழியாத நறுங்கனி. என்றும் இனிமை கமழ்கின்றது. புதுமை குன்றாத இவ்வருட்கனியில் மெய்யுணர்வுத் தேன் பெருகியபடியே இருக்கின்றது. தேன் பெருக்கிருக்கும் வரையில் கனிக்கு வாட்டம் ஏது? மெய்யுணர்வுத் தேன் என்றும் அழியாதது; அத் தீஞ்சாறு பிலிற்றும் நன்னெறிக் கனியும் என்றும் விளங்குவதேயாம்.

i. நூலின் உள்ளுறை:

நன்னெறி ஒரு நீதிநூல். நீதி யென்பது முறைமை; நெறி. நன்னெறி நல்ல நெறியையே நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றது; நல்ல நெறி ஒரே நெறிதான்.

சிவப்பிரகாசர் ஒரு நெறியாகிய அருணெறியில் தம்மை ஒப்புவித்து, எல்லாம் ஒரு நெறியின் வழியே இயங்குதல் கண்டு, அந்நிலையில் இந் நன்னெறியை அருளிச்செய் திருத்தலால், அவ்வொரு நெறியையன்றி இதன்கண் அமைதற்கு வேறு பொருளேது ?

தம்மை மறந்த உணர்வு வெளியில் அடிகள் கண்ட ஒரு நெறிக் காட்சி ! என்ன அது? எங்கும் உதவி ! உதவி !! இவ்வருளியக்கத்தைத் தவிர, சிவப்பிரகாசர்க்கு யாண்டும் யாதும் காணப்படவில்லை. உலக இயக்கம், அருள் இயக்கம், உயிர் இயக்கம் எல்லாம், உதவி யொழுக்கமாகவே தோற்றமளிக்கின்றன. உலகவுறுப்புக்கள் உடலுறுப்புக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று உதவி செய்துகொள்ளும் ஒரு நெறியையே கடைப்பிடித்துத் தொழிற்படுகின்றன. நன்னெறி இவ் வொரு நெறியையே முற்றும் எடுத்து, உரிய இயைபுகளுடன் விளக்குகின்றது.

அருள்வெளியில் மிதப்போர்க்கு, அங்கு விளங்கும் மெய்க்காட்சி ஈதொன்றே போலும்! சிவப்பிரகாசரது கவியுள்ளம், பழக்க வயத்தால், அந் நிலையில், கையை நினைந்தது ; கண்ணை நினைந்தது ; மெய்யை நினைந்தது ; வாயை நினைந்தது. அன்றியும், கடலை நினைந்தது ; முகிலை நினைந்தது ; கதிரை நினைந்தது ; நிலவை நினைந்தது. எதை நினைந்தும் என்ன ? எங்கும் உதவி யியக்கமாகிய ஓரியக்கமே எல்லாவற்றினூடும் இயங்குதலை உணர்ந்தது. மழைநீர் எங்கும் பெருக்கெடுத்துப் பொழிய அதன் அடிப்படையில் முகிலுருவங்கள் மறைந்து நின்று அம் மழைப் பொழிவுக்குக் காரணமாதல் போல, உலகமெங்கும் உதவுத

லாகிய அருட்செயலே பெருக்கெடுத்து நிகழ உலகப் பொருள்களும் உயிர்களுமாகிய அனைத்தும் அச் செயற்குக் காரணமான கருவிகளாய் அதனுள் இயங்கிக்கொண்டிருத்தலையே அவர் கண்டார்.

ஓர் எடுத்துக் காட்டு நினைவுகூரலாம்: நன்னெறியின் முதற் பாட்டு! கை, உடம்பின் ஓர் உறுப்பு; நாக்கும் ஓர் உறுப்பு. கையை அறியாதார் எவரும் இலர்; 'கை வீசம்மா கை வீசு' என்றால், குழந்தையும் அறிந்து கையை ஆட்டும். நன்னெறி சின்னஞ் சிறுவர்க்குப் பயன்படுஞ் சிறுவர் மலராகவுந் திகழ்கின்றது. சிவப்பிரகாசர் திருவுள்ளத்தில் கையின் செயல் நிழலாடுகின்றது. இளஞ்சிறுவரின் கை மலரே முதலில் அவர்க்குத் தோன்றுகின்றது, தொடக்கம் அதுவாதலின். 'பூங்கை' என்று அதனை அதன் இளமையும் கொழுமையும் அழகுந் தோன்றப் பேரன்புடன் அவர் திருவாய் மலர்ந்தார்.

குழந்தைகளின் கை, இயல்பாகவே நாக்குடன் தொடர்புடையது. கையில் எது கிடைத்தாலும், குழந்தைகள் வாயில் வைத்துக்கொள்ளும். ஒன்றும் இல்லாதபோது, வெறுங் கையையேனும் நாவில் இட்டுக் குதப்பும். சுவை பார்த்து இன்புறுந் திறம் நாக்கிற்கு உண்டு. தின்பண்டங்கள் கிடைத்தவுடன் இளஞ்சிறார்க்கு நாவில் நீர் ஊறும். கைக்கெட்டுவது வாய்க்கெட்டும்போதுதான் இன்பம். கை தனக்குக் கிடைத்ததை உடனே நாவிற்கு நயந்து உதவுகின்றது. அதன் இன்பத்திற்கு வழி செய்கின்றது. கை, தனது கடமையாகவே அதனைச் செய்கின்றது.

நாக்கிற்குப் பேசுந் திறமும் உண்டு. ஆனால், நாக்கு, கையை ஒன்றும் கேட்பதே இல்லை; முகமன் கூறி வேண்டுவதே இல்லை. கை தனக்குக் கிடைத்ததை உதவிய பின்பாவது, அதன் கொடைச் செயலைப் பாராட்டுவதில்லை. ஆயினும், மீண்டும் மீண்டும் கை, தானே சென்று பண்டங்களை நாவிற்கு உதவுகின்றது. ஒரு புகழையும் அது, எதிர்பார்ப்பதில்லை. களங்கமற்ற கை, அந்தப் பூங்கை. கைம்மாறு கருதி ஒருவர்க்கு ஒன்று உதவுவோரே உலகிற் பெரும்பாலார். ஆனால், இப் பூங்கை, வாயுரையாகிய புகழையும் எதிர்பாராததா யிருக்கின்றது. உதவி என்பது ஒன்றே அதன் நோக்கம்; அதுவும், கண்ணியமாய் நடைபெறுகின்றது. 'பூங்கை புகழவோ நாவிற்கு நயந்து உதவும்?' என்று சிவப்பிரகாசரது திருவுள்ளம், இவ்வுண்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்து நமக்கும் வழங்குகின்றது.

கையின் மற்றொரு காட்சி (நக)! முன்னே சொன்ன கை, குழந்தைகளின் பூங்கை. குழந்தைகள் உணவு உண்டு பழகியபின், பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி உண்டு பழகத் தொடங்குகின்றன. அப்போது அவர்கள் சிறுவர்களாய் வளர்ந்துவிடுகின்றனர். கல்விகள் பலவும் தக்க நன்முறைகளிற் கற்பிக்கப்படும்; கல்வியில் ஒழுக்கக் கல்வியை மிகவும் முதன்மையாகக் கருதுவது முற்காலத்தின் இயல்பு. மாணவர்க்கு மிக்க கண்டிப்பு அதன்கண் உண்டு. ஒரோவொருகாற் பிரம்படி ஒறுப்பும் சிறுவர்க்குக் கிடைக்கும்.

பிரம்படி, சிறுவர், உடம்பிலும் விழும். அந்நிலையில் அச் சிறுவர்களின் கைகள் செய்யும் உதவியை

என்னென்பது! உடம்பில் அடி விழுமுன் கைகள் முன்சென்று தாம் தாங்கிக்கொள்கின்றன. மாறி மாறி எந்தப் பக்கம் அடி விழுமானாலும், கைகள் அடி விழும் பக்கமெல்லாம் பரிந்து பரிந்து விரைந்து குறுக்கிட்டுத் தாமே அடிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு உடம்பைக் காக்கின்றன. உடம்பின்மேல் ஓர் அடி விழாத படி எல்லா அடிகளையும் கைகள் தாமே தாங்கிக் கொள்ள முயல்கின்றன. தாக்கும் பிறர் துயரம் தாமே தாங்கி வீரமொடு காக்கும் இக் கைகளின் உதவிச் செயலையும் தந்நல இழப்பையும் என்னென்பது!

ஆசிரியரிடம் பிள்ளைகள் அடிபட்டு வருந்தும் போது, அதனைக் காண்போர்க்கு என்னென்னவோ நினைவு தோன்றும். சிவப்பிரகாசர்க்கு அங்கிலையிலும் இங்ஙனம் 'உ த வி ச் செ ய ல்' என்னும் அருள் தோற்றமே காட்சி யளிக்கின்றது!

குழந்தைகளின் பூங்கைகளைச் சொன்னபோது, புகழை எதிர்பாராமல் நாவிற்கு உதவுதலை ஆசிரியர் எடுத்து விளக்கினார்; இங்கே சிறுவர்களின் கைகளைச் சொல்லும்போது, அவ் வுதவுதலோடு, அதனால் வருகின்ற துன்பங்களைத் தாம் தாங்கிக்கொள்ளுதலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். புகழ் இல்லாவிட்டாலும் தமக்கு அதனால் துன்பமில்லாமலிருக்குமாயின் எவரேனுஞ் சிலர், எவையேனுஞ் சில, உலகத்தில் உதவக் கூடும். 'உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு' என்னும் அருஞ் செயலிலும் கைகளுக்குத் துன்பம் இல்லை; உதவியில், விரைந்த உதவி மட்டும் அங்கே எண்ணப்படுகின்றது. ஆனால் மெய் சென்று தாக்கும் வியன்கோல் அடியைக் கை

கடிது சென்று தன்மேல் தாங்கும் இவ் வீர உதவியில், அவ் விரைதலோடு துன்பமும் ஏற்றுப் பொறுக்கும் அரும்பேர் அருள்நிலை யன்றோ இனிது வெளிப்படுகின்றது! 'உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற்கு உரு' என்னுந் தவப் பண்பன்றோ விளங்குகின்றது! தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரிமைப் பெருமையன்றோ பிறங்குகின்றது! கையின் இவ் வுதவிச் செயலுக்கு இணையாக வேறு எதனை இவ்வளவு எளிமையாகக் கூறுதல் இயலும்! கை செய்யும் உதவிதான் எத்துணை வியத்தற்குரியது!

கை என்னும் உறுப்பை அனைவரும் அறிவர்; அது செயற்படுதலையும் நாளுங் கண்ணுறக் காண்பர். ஆனால் அது செய்யும் இவ் வுதவிச் செயலை உன்னுவோர் எத்தனை பேர் இருப்பர்?

அருள் வெளிக்கண் உலவுவோர்க்கன்றோ, சிறு துரும்பின் மெருகியல்பும் இனிது விளங்கும்! அந் நிலையில் நிற்கும் சான்றோர்க்கன்றோ, இங்ஙனம் மெய்ம்மைகள் பொங்கிக் கவிகள் எழும்! உவமம் சிறக்கும்! அக் கவிகளல்லவா புதுமை மேவிய இனிமை யருவிகள்! உள்ளம் உயர்ந்து அருளில் தோய, அதனால் ஆண்டு விளங்கும் மெய்யியல்புகளை, விளங்கியவாறே எடுத்துக் காட்டும் இயல்பான சான்றோர் செய்யுட்களல்லவா கவிகள் என்பவை! இதன்கண் முயற்சி ஏது? முயற்சி இல்லாதபோது பொய்ம்மை ஏது? எல்லாம் இயல்பு வெள்ளம்!

சிவப்பிரகாசரின் மெய்க்காட்சிக்கு இங்ஙனம் உலகப் பொருள்கள் முழுதும் உதவிக் கருவிகளாகக் காட்சியளித்தன. எங்கும் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்புரவு

செய்துகொள்ளும் உதவி யியக்கமே தெரிந்தது. அவ்வொரு நெறியே நன்னெறியாக, நன்னெறிக் கவிகளாக, அவர்பால் வெளிப்பட்டது.

ii. அருட் காட்சி:

நன்னெறியின் பொருட்போக்கு உதவியியக்கம்; அதாவது ஒப்புரவுக் கொள்கை! அருள்வெளிக்கண் மிதக்கும் சிவப்பிரகாசர், ஆண்டு விளங்கிய இம் மெய்க்காட்சியைத் தம்மை மறந்த நல்லுணர்விற் கவிகளாகப் பேசுகின்றார். கவியுள்ளம் அவரது இயற்கைத் திரு. பேசுதற்குரிய பொருளாக அங்குக் காட்சியளித்த ஒப்புரவுக் கொள்கையை அவர் யாருடன் பேசுகின்றார், யாரை அழைத்து வெளிப்படுத்துகின்றார்?

ஈதோர் அரிய மறைபொருள்! அருள் வெளிக்கண் நிற்போர்க்கு அங்கே எதிரில் விளங்குவது யாராதல் கூடும்? அருள் என்னுந் தேவியையன்றி வேறு எவர்க்கேனும் அங்கே இடம் உண்டோ? முற்றிலும் அருளம்மை; பார்க்குமிட மெங்கும் அவளே நீக்கமறக் காட்சி யளிக்கின்றனள். சிவப்பிரகாசர்க்கு அந் நிலையில் அவ் வம்மையோடுதான் உறவு; அவளோடுதான் அவர் அளவளாவுதல் வேண்டும்; பேசி மகிழ்தல் வேண்டும். அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட மாது அவள்! அவளையே விளித்து நன்னெறிக் கவிகள் ஆர்வமாய் அருளிச்செய்யப்படுகின்றன.

இதற்கொரு சிறந்த அடையாளம் நன்னெறியில் மிளிர்கின்றது. நன்னெறி நூல் முற்றும், மகடூஉ முன்னிலையாகத் திகழ்கின்றது; மொத்தம் நாற்பது பாட்டுக்களில் இருபத்துநான்கு இடங்களில் விளித்

தல் வருகின்றது. விளித்தல் அத்தனையும் ஒரு மாதை விளித்தலாகவே உள்ளன. தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு தன் உள்ளும் புறம்புமாய் உலவி இன்பமளித்துவரும் மனமொத்த எழில் நங்கையை அன்பால் அழைத்து, உயர்ந்த கருத்துக்களைப் பேசி ஆராய்ந்து அளவளாவி மகிழ்தல் தமிழ் நாட்டின் வழக்கம். இதனை மகடூஉ முன்னிலை என்று ஆசிரியன் மார் கூறுவர். தமிழ்ப் பெண்கள் அத்தனை உயர்ந்த அறிவின் சிறப்புடையவர்களாக விளங்கினர். இம் முறைமையே திருவருட் காதலில் அழுந்தி, வேற் றுணர்வின்றி விளங்குஞ் சிவப்பிரகாசரது நன்னெறி யிலும் தேவியை விளித்தலாக மிளிர்கின்றது.

திருவாதவூரடிகள் என்னும் மணிவாசகப் பெரு மான் அருளிச்செய்துள்ள திருக்கோவையார் என்னும் நூலும், தேவியே காதலியாக இங்ஙனந் திருவருட் காதலிற் பழுத்த அரிய மறைநூலாகும். இறைவன் திருவருளை வேற்றுணர்வின்றி அழுந்த நேசித்து நுகரும் அருள்நேயப் பெருஞ்செயலாகிய பேரன்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டு, இவ்வாறு காதற்செயலாக இவை ஆசிரியன்மாரால் உரைக்கப் படும். அம் மரபினை, அன்பின் திறமுணர்வோர் அறிவர்.

சிவப்பிரகாசர் காணும் நங்கை, அருள் என்னுந் தேவி! இளமைக்கும் எழிலுக்கும் குணத்துக்கும் எல்லையாய் விளங்கும் மாதரார்! நன்னெறியில் அச் செம்மைகள் அங்கங்கும் வரும் விளித்தொடர்களில் சிவப்பிரகாசரால் இனிது புலப்படுத்தப்பட் டிருக்கின் றன. எல்லாம் உயர் வகையான பொருட்கரு உடை

யன. கூந்தல், நுதல், விழி, மொழி, முகம், மார்பு, மாலை, அணிகலன், இளமை, அழகு, குணம் என்னும் எழிற் செம்மையில் அவ் விளித்தொடர்கள் அமைந் துள்ளன. மகளிர்க்கு நன்னெறி ஒரு நல்விருந்து !

iii. சுவை யூறல் :

நன்னெறி, மற்ருேர் அழகிய அமைப்பையும் தனக்கொரு தனிச் சிறப்பாகப் பெற்றுள்ளது. ஆசிரி யர் சிவப்பிரகாசரின் அருட் புலமைக்கே அது தனிச் சிறப்பியல்பாக மிளிர்கின்றது. நன்னெறி வெண்பாக் கள் நாற்பதும், தக்க உவமைக் காட்சிகளைப் பெற் றிருக்கின்றன. ஒரு பாடலாவது உவமை யில்லாமல் இல்லை. வேறு எந்த நூலும் தமிழில் இம் முறைமை யில் அமையவில்லை. மேலும், வளமான பொருந்திய அழகிய எளிய உவமைகள் ! இவ் வுவமைத் திறமே அத் தனிச் சிறப்பியல் பென்பது !

இனிமை யூறலே பாட்டு ! கவி என்பதும் அது. உவமைத் திறம் அளிக்கும் பேரினிமையை ஒத்தது கவிகளில் வேறில்லை. கவி யுணர்வு உடையோர்க்கு ஐவகை உணர்ச்சிகள் கனிந்து சிறந்த செய்யுட்களாக ஒழுகுகின்றன. எழுத்துக்களோ, சொற்களோ, கருத் துக்களோ, செய்யுள் அமைப்புக்களோ, உவமைகளோ கவிக ளாகமாட்டா. இத்தனையுஞ் சேர்ந்தும், கவிக ளாகாத செய்யுட்கள் பல உண்டு. அவை, சாறு கனி யாத காய்கள். சாறு கனிந்த செய்யுட்களே, கவிகள் அல்லது பாட்டுக்கள் என்பன ! இனிமை நிரம்பிப் பயன்படு நிலையை அடைந்த செய்யுட்களே கவிகள் !

அந் நிலையில் ஐவகை யுணர்ச்சிகள் அப் பாட்டுக் களில் ததும்பி வழிகின்றன. கவிகளைச் செய்யும் கவி

ஞர்களை அவ் வுணர்ச்சிகள் ஆட்கொள்ளுகின்றன; கவிகள் கேட்போரையும் அவை அவ்வாறே ஒத்த உணர்வில் ஆட்கொள்ளுகின்றன. இருதிறத்தாரும் அவ் வுணர்ச்சிச் சுழலில் எஞ்ஞான்றுந் தம்மை மறந்து திளைத்தாடுகின்றனர்; செஞ்சொற் கவியின்பம், கவி யின்பம் என, தம்மை விழுங்கிய பெரு நிலையால் இன் புறுகின்றனர். ஓசை யின்பம், சொற் சிறப்பு, பொரு ளழகு, ஒழுங்குநடை, அணியினிமை என்னும் ஐவகை யுணர்ச்சிகளே அவை. இவற்றையே ஆசிரியன்மார் முறையே எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐவகை இலக்கணங்களாக அமைப்புக் கோலி னர். வெற்றமைப்பாக உள்ளபோது அவற்றின் கூட்டமாகிய செய்யுட்கள் காய்களைப்போல் உள்ளன. அவை ஓசையின்பம் முதலியவாகச் சாறு கனிந்து, பயன்படும் இனிமை நிலை மேவி, எல்லாரையுந் தன் பால் ஈர்த்து ஏவல் கொள்ளுஞ் செவ்வி பெற்றன வாயின், அப்போது கவிக் கனிகளாய் இனிக்கின்றன.

ஐவகை யுணர்ச்சிகளில் 'அணியினிமை' என்பதே கவியியல்பில் உயர்ந்த இன்பம் பயக்கவல்லது. ஏனைய நான்கும் அதனை மிகுத்து நிற்கும் இயைபுகள். அணி யினிமையாவது, உணர்ச்சியும் தெளிவுடைமையும். இவற்றுள், உணர்ச்சியைப் 'பாவம்' என்றுங் கூறுவர்; அதனைப் பயப்பது, அணிவகையில் 'மெய்ப்பாடு' என் பது. பாவத்தையுங் கடந்து ஓங்குவது, தெளி வுடைமையாகும். உணர்ச்சியினால் உண்டாகும் இன் பந்தான், இன்பங்களில் உயர்ந்த இன்பமாவது; ஆனால், தெளிவுக்குமேல் அடையத் தகுந்த தொன்று யார்க்கும் யாண்டும் எந் நிலையிலும் இல்லை. அப்

பெரும் பயனைப் பயப்பது, செய்யுட்களில் 'உவமை' என்னும் முடிநிலை அணி. அத்தகைய உவமையணி யாகிய தீஞ்சாறு மெய்ப்பாட்டு உணர்வுடன் நன்னெறியிற் பாட்டுகள்தோறும் நிரம்பிக் கனிந்து, படிக்கப் படிக்கப் பேரின்ப ஊறலாய்த் தெளிவு பயந்து திகழ்கின்றது.

இவ்வாறு நன்னெறி முப்பெரும் அமைப்புக்கள் உடையன. ஒன்று, நூல் முற்றும் ஒப்புரவுக் கொள்கையைக் கூறுவது ; இரண்டு, நூல் முற்றும் அக் கொள்கையை மகடூஉ முன்னிலையாகக் கூறுவது ; மூன்று, நூல் முற்றும் அக் கொள்கையைத் தெளிவினிமை பயத்தலாகிய உவமைத் திறம் புணர்த்துக் கூறுவது. அடிகள் சிவப்பிரகாசர் இம் முப்பெரும் அமைப்புக்களையும் முறையே அமைத்திருக்கின்றார். செய்யுளின் முதலில், கருத்தைக் கூறுவது ; இடையில் விளித்தல் இசைப்பது. கடைசியில், தெளிவினிமை புணர்ப்பது. இங்ஙனம் நன்னெறிக் கவிகள் முறையே மெய்ப்பயனும், அருட் காட்சியும், சுவையூறலுமாக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக ஒரு கனி :

> எந்தைநல் கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கீந் தென்றவன்
> மைந்தர்தம் ஈகை மறுப்பரோ ? — பைந்தொடீ !
> நின்று பயனுதவி நில்லா அரம்பையின்கீழ்க்
> கன்றும் உதவுங் கனி.

ச. பொருளமைப்பு

நன்னெறியில் உணர்த்தப்படுங் கொள்கை, ஒப்புரவுக் கொள்கை என்பது பார்த்தோம். அந்த உதவியியக்கமே நல்ல நெறி; இயற்கை உணர்த்தும் வாழ்க்கைப் பாதை; சான்றோர் சென்ற நெறி. இயற்கைப் பொருள்களில், காட்சிகளில், இந் நெறி எங்குந் தழைத்து இயங்குதலைச் சிவப்பிரகாசர் காண்கின்றார். மக்கள் நடையில், இச் சான்றோர் நெறி, வளமாகத் தழையவேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார்.

சிவப்பிரகாசரது திருவுள்ளம் கனிந்த உள்ளம்; 'அருளே நம் குலம்; அருளே நம் இனம்; அருளே நாம்' என்னும் செந்தண்மை சொரியுந் திருவுள்ளம்! வாழ்க்கையில் மெய்ந்நெறி அறியாது மருளும் மாந்தர்க்கு நன்னெறி தெரிவிக்கும் இரக்கம், அவர்க்குப் பெருகுகின்றது. சிறுமகாரும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும்படி அறவுரைகள் வழங்க, அவரது ஈர நெஞ்சம் குழைந்து எண்ணுகின்றது. எளிய சிறுசிறு உவமைகளை வைத்து நாற்பது அறிவுரைகள் கனிந்து வழங்குகின்றார். குழந்தைகள் ஏற்கும் வகையில் உணவு குழைத்து ஊட்டும் தாய்மைப் பரிவு, சிவப்பிரகாசர் உரைகளில் துளும்பி வழிகின்றது. அருள் வளம் பழுத்த அவ்வுரைகள் வருமாறு:

i. அறிவுரைகள்:

க. குழந்தையின் பூங்கை, சுவை மிக்க தின்பண்டத்தை எடுத்து நாவிற்கு உதவுகின்றது. நாக்கு பேசத் தெரிந்திருந்தும், சிறிதாவது கையின் உதவி

யைப் பாராட்டுவதில்லை. இருந்தாலும், அந்தக் கை, புகழை எதிர்பாராமல் நாக்கிற்கு நாளும் நயந்து உதவி வருகின்றது. தீதற்ற பெரியோரும் இவ்வாறே, முகமனுரை எதிர்பாராமல் தாமே அன்போடு சென்று அவரவர்க்கும் உதவி வருவர்.

௨. சாக்கிய நாயனார் கடவுள் திருவுருவின்மேல் கல் எறிந்து வழிபட்டார்; ஆனால், அன்புள்ளத்தோடு அவ்வாறு செய்தார்; ஆதலால், எறிந்தது கல்லானாலும், அன்புள்ளத்துக்கு மகிழ்ந்து, ஆண்டவன் அவர்க்கு அருள் செய்தார். காமன், கடவுளின் தவநிலையைக் கெடுக்கும் உள்ளத்துடன் அவர்மேல் மலரம்பு எய்தான். அவன் எய்தது மலர்தான்; ஆயினும், உள்ளம் தீயது. கடவுள் அவனை ஒறுக்கத் துணிந்து, சாம்பலாய் எரித்துவிட்டார். மனத்தில் மாசில்லாதவர்கள், சாக்கியர் கல்லைப்போல் சில நேரங்களில் வன்சொல் சொல்லும்படி நேர்தலும் உண்டு; அது, இனியதே. மனத்தில் கரவுள்ளவர்கள் காமன் மலரைப்போல் மேலே குழைவாகப் பேசும் இன்சொல், தீயது.

௩. நமக்கு ஆவின் பால் வேண்டும்; நாம் என்ன செய்கின்றோம்? ஆவின் அன்பிற்குரிய கன்றின் வாயிலாகக் கறந்துகொள்ள முயல்கின்றோம். நமக்கு நேரே உதவாதவர் கையிலிருந்து நாம் ஒன்றைப் பெற வேண்டுமானால், அப்படித்தான் அவர் அன்பிற்குரியவர் வாயிலாக முயற்சி செய்துகொள்ளல் வேண்டும்.

௪. கடலில் நீர் ஏராளமாக இருக்கின்றது; கடல் அவ்வளவு நீரையும் வைத்துக்கொண்டு சும்மா அலை

கின்றது. ஆனால் மேகம் அருகில் வந்து அதன் நீரை முகந்துகொண்டுபோய்ப் பிறர்க்கு மழையாக உதவு கின்றது; கடைசியில் மேகத்துக்கே பேறு கிடைத் தது. உலகத்தில் பிறர்க்கு உதவி செய்யாமல் கடலைப் போற் பெருஞ்செல்வம் உடையவர்களும் இருக்கிறார் கள்; இருந்து என்ன பயன்? அவர்கள் அச் செல்வத் தின் காவலாளிகளே; அச் செல்வம் அவர்கள் செல்வ மாகாது. அதை எடுத்துப் பிறர்க்கு வழங்கும் வேறொருவர்க்கே அதனாற் பயன் உண்டாவதனால், அது, அவர் செல்வமே ஆகின்றது.

௫. நெல், அரிசி வேறு உமி வேறாகப் பிரிந்து விட்டால் அதன் முளைக்கும் வன்மை கெட்டுப்போகி றது. உமி சிறிது நீங்கினாலும் அத் திண்மை நிலை போம்; சிறிது நீங்கி மீண்டும் பொருந்தினாலும் முன் இருந்த அத் திண்மை நிலை கெட்டது கெட்டதே. விதைநெல்லின் உமி அப்படிப் பிரிவற்ற தன்மை யுடையது. நட்பும் அங்ஙனம் பிரிதலற்ற நிலையிலே தான் பயன்படும். சிறிது நீங்கிப் பின் கூடினாலும், பயன்படும் ஆற்றல் மெலிந்துவிடும். ஆதலால், பிரி வரிய நண்பரிருவர் சிறிது மனம் வேறுபட்டு மீண்டுங் கூடினாலும், அவர் நட்பின் பெருமை குறைவுடை யதே; முன்போல் உறுதி வாய்ந்ததாகாது.

௬. நமக்குக் கண்கள் இரண்டு உள்ளன. அவற் றின் தொழில் பார்ப்பது. பார்க்கத் தொடங்கினால், இரண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு பொருளையே நோக்கும். பிரிந்து இரு வேறு பொருள்களைப் பார்ப்பதில்லை. அன்புடைய கணவன் மனைவி என்னுங் காதலர் இரு வரும், அங்ஙனமே தமக்குள் மாறு இன்றிக் கருத்

தொருமித்து ஒவ்வொரு நற்செயலையும் ஒரே நோக்க மாகச் செய்வர்.

எ. கடல மிகவும் பெரியது; அலையின் ஆர வாரம் வேறு. ஆனால், மிகவுங் குட்டையராகிய அகத்தியர் கடல்நீர் முழுவதையும் உள்ளங்கையில் அடக்கி ஒரு காலத்திற் பருகினர் என்று கேட் கின்றோம். அது, ஓர் எண்ணத்தை நமக்குக் காட்டு கின்றது. யாராவது, 'எமது பெருமை கடல்போல அவ்வளவு பெரியது' என்று ஆரவாரஞ் செய்தால் அவர் செருக்கை, வல்லார் ஒருவர் தப்பாமல் அடக்கி விடுவர் என்பது. கல்விச் செருக்கும் அப்படித்தான். செருக்கென்பது, உள்ளபடியே ஒருவருக்கிருக்கும் வலிமையன்று; மனத்தின் வீறல். அது சிங்கவேறு கொள்ளும் மனச் செருக்கைப் போன்றது. சிங்கத் துக்கு உண்மையில் வலிமை குறைவு; மனத்தின் வீறுதான். செருக்கும் அத்தகையதே. உள்ளபடியே கல்வி நிறைவுடையோர் செருக்குறுர்; அறிவின் நிறைவில்லாதவரே மனத்தினுல் வீறல் கொள்வர். ஆதலால், 'யாம் கடலுக்கு நிகர்' என்று அத்தகைய வீண் செருக்கில் எவரும் ஆழ்ந்துவிடலாகாது.

அ. சில நேரங்களில் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகி வருகின்றது. அப்போது, தக்கபடி கரை கட்டி, அது, ஊரை அழித்துவிடாதபடி தடுப்பது மக்கள் வழக்கம். அப்படிச் செய்யாமல், முன் இருக்கும் பெருங் கரை யையும் பேர்த்து, வெள்ளத்தை ஊர்மேல் விட்டு விடுவது அரிய செயலாகுமா? மக்களுக்கு ஒரோ வொரு நேரத்தில் ஓங்கி வருகின்ற கோபமும், அக் கடு வெள்ளத்தை ஒத்திருக்கின்றது; உள்ளம்

முழுவதையும் தன்வண்ண மாக்கிக்கொண்டு எழுந்து பெருகி வருகின்றது. அதனை எப்படியும் காத்துக் கொள்ளுங் குணமே குணமாகும்.

௯. பாம்புக்குக் கருடன் பகை; ஆயினும், அது சிவபிரான் சடையிலிருக்கும்போது கருடனைப் பார்த்து அஞ்சுவதில்லை. அதுபோல, தம் பகைவரை விட மிக்க வலிமை வாய்ந்தோரிடம் கலந்துகொண்டால், மெலியோர் தம் பகைவர்க்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை.

௧0. திங்கள் தனது பால் நிலவைப் பொழிந்து உலகத்தின் இருளை நீக்குகின்றது; அது, தனது கறை இருளை நீக்கிக்கொள்ளக் கருதுவதே இல்லை. அதுபோல, குளிர்ந்த தன்மையுடைய பெரியோரும், தம் குறைகளை முதன்மையாகக் கருதாமல், மனம் இளகிப் பிறர் இடுக்கண்களைப் போக்கிவருகின்றனர்.

௧௧. சுழற்காற்று தனது வலிமையால் சிறு துரும்பைச் சுழற்றிச் சுழற்றி அடிக்கிறது. ஒரு கல் தூணை அப்படிச் சுழற்றியடிக்குமா? வஞ்சனை மிக்க ஐம்புலன்களும் அங்ஙனமே, தாழ்ந்த மக்களிடம் தம் துன்பத்தை உண்டாக்குமேயல்லது மெய்யறிவாளரிடம் உண்டாக்காது.

௧௨. உயிர் என்பது வெறுங் காற்றன்று. காற்றானால், ஒன்பது வாயில்கள் உள்ள உடம்பில் அது நிற்குமா? பல சந்துகள் உள்ள பொத்தற் குடத்தில் தண்ணீர் ஒழுகிப்போகாமல் நிற்குமானால் அது வியப்பிற்குரியதன்றோ! உயிர் இவ்வுடம்பில் நிலைத்திருப்பதும் அப்படி ஒரு புதுமையே!

கங. நிலவு நமக்கு ஒளி வழங்குகின்றது. ஒளியின் அளவு, நிலவு வளர்ந்து வருகின்ற கலையின் அளவைப் பொறுத்திருக்கின்றது. அதுபோல, பெரியோர் பிறர்க்கு உதவுகின்ற உதவியின் அளவு, அவர்கள் வைத்திருக்கும் பொருளின் அளவைப் பொறுத்திருக்கின்றது; மற்று, அன்பிற் குறைவு நிறைவென்பதில்லை. அவர்கள் சிறிது உதவினாலும் அல்லது பெரிது உதவினாலும் மிக்க விருப்பத்தோடுதான் உதவுவார்கள்.

கச. மேருமலை, உயர்ந்த பெரிய மலை. ஒரு காலத்தில் அதனையும் சிவபிரான் வில்லாக வளைத்துவிட்டார் என்று கேட்கின்றோம். நிலையாக ஓரிடத்தில் அசையாமற் கிடந்த அதற்கும் வளைவு வந்துவிட்டது. ஆதலால், அழியாத பெரிய செல்வ நிலையிற் பிறந்திருக்கின்றோம் என்று பேரறிஞர் செருக்கடைதல் இல்லை.

கரு. பேச்சில்லாத ஊமைகள் அறிவு நூல்களை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? கண்ணில்லாத குருடருக்குத்தான் ஒளி விளக்கினால் யாது பயன் உண்டு? அப்படித்தான், இவ்வுலகத்தில், அன்பில்லாதவர்கள் எவ்வளவு இடம், பொருள், ஏவல் முதலிய வசதிகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அவைகளால் ஒரு பயனும் இல்லை.

கசு. கடல், மிகப் பெரியது. கழி, மிகச் சிறியது. ஆயினும், கடல் தனது பெருமையைக் கருதாமல், கழியினிடஞ் சென்று அதற்கு நீர் உதவுகின்றது; உயர்ந்தோரும் அவ்வாறே தமது தகுதியும் அதிகாரமுங் கருதிப் பெருமை கொள்ளாமல், ஆதரவுக்குரி

யோர் தம்மினுந் தாழ்ந்தோராயினும் அவர் இருக்கு மிடம் சென்றும் இடுக்கண் களைவர்.

கஎ. வாழைமரம் நமக்குப் பழம் கொடுக்கும்; ஒரு முறை குலை தள்ளிக் கொடுத்ததும் மரம் அழிந்து விடுகின்றது; அப்படியிருந்தும், அதன் கீழ்க் கன்றும் நமக்குக் கனி உதவுகின்றது; தனக்கு அதனால் அழிவு வருமே என்று அது கருதுவதில்லை. அப்படியே, தக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்த புதல்வரும், 'எங்கள் தந்தையார் பிறர்க்குக் கொடுத்து வறிஞரானார்' என்று கருதாமல், இயன்ற உதவிகளைத் தாமுஞ் செய்வர்.

கஅ. பரந்த கடலில், ஞாயிறும் தன் கதிர்களைச் சொரிகின்றது; திங்களும் தன் கதிர்களைச் சொரிகின்றது. ஆனால், குளிர்ச்சியான நிலவின் கதிர்களுக்கு மட்டும் கடலானது பொங்கி ஆரவாரித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றது. ஞாயிற்றின் கதிர் அழல்போலச் சுடுவதனால் அதன் வரவுக்குக் கடல் மகிழ்வதில்லை. அது போல, உலகத்தவரும், குளிர்ச்சியான இன்சொல்லுக்கு மகிழ்ச்சி யடைவார்களேயல்லாமல், கடுமையான வன்சொல்லுக்கு மகிழமாட்டார்கள்.

கக. தேமா என்னும் மாமரம் இனிய காற்றாகிய தென்றல் வீசும்போது தளிர் எடுத்து அழகாகத் தோன்றும். ஆனால், தீய காற்றாகிய சுழற்காற்று அடிக்கும்போது அந்த மரம் தளிர் கருகி வருந்தும். அதுபோல உலகத்தில் அறிஞர்கள், நல்லோர் வரவால் நகைமுகங் கொண்டு இன்புறுவர்; தீயோர் வரவால் வருந்துவர்.

உ0. நமது உடம்பில் கை கால் முதலிய பல உறுப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள், எதற்காவது

மிக்க நோய் வந்தால், அதைக் கண்டு கண் அழுகின்றது. மற்ற உறுப்புக்கள் நோயினால் வருந்தும்போது, கண் தனக்கு வந்த நோய்போல உருகி அழுவது, மேன்மக்கள் செயலோடு ஒத்திருக்கின்றது. பெரியோர் அப்படித்தான் பிறர் துன்பங் கண்டு, தம் துன்பம் போலக் கருதி, தீயிடைப்பட்ட நெய்யென உள்ளம் உருகுவர்.

உக. ஒரு காலத்தில், வான்கங்கை மிக ஆரவாரமாகப் பெருகி வந்தது. சிவபிரான் தனது விரிசடையில் அதன் பெருக்கத்தைத் தாங்கி அடக்கி, சிறிய அளவில் நிலத்தில் விட்டார். இச் செய்தியை இவ்வாறு கேட்கின்றோம். சிவபிரான், அறிஞரால் விரும்பப்படும் பேரறிவுப் பெருமான்; அவன் திருச்சடையை எதிரிற் கண்டதும் கங்கையின் செருக்கு அடங்கிவிட்டது. அதுபோல, நூல்களின் உட்பொருளாகிய அன்பினை அறியாதவரின் கல்விச் செருக்கு முற்றும், அவ்வுள்ளுறை அறிந்தொழுகுவாரைக் கண்டவுடன் ஒடுங்கிவிடும்.

உஉ. பாம்பினிடமிருந்து உண்டாகும் மாணிக்க மணி மிக்க ஒளியுடையது; அந்த மணியை எல்லாரும் விரும்புவார்கள். ஆனால், அதனை உண்டாக்கிய பாம்பை யாராவது விரும்புவார்களா? பாற்கடலிலிருந்து ஒரு காலத்தில் நஞ்சு தோன்றியதென்று கேட்கின்றோம்; நஞ்சை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆனால், அந்த நஞ்சின் பிறப்பிடமாகிய கடலை, அது பாற்கடலாயிருப்பதனால், எல்லாரும் விரும்புவார்கள். கெட்டதிலிருந்து நல்லது தோன்றுவதும் நல்லதிலிருந்து கெட்டது தோன்றுவதும் இங்ஙனம் இயற்

யாயிருக்கின்றன. ஆதலால், மக்களை அவரவர் அறிவின் திறத்திற்கேற்றபடி உயர்ந்தவராகவோ அல்லது தாழ்ந்தவராகவோ மதிக்கவேண்டுமேயல்லது, அவரவர் பிறப்பிற்கேற்றபடி மதித்தலாகாது.

௨௩. கல் மிகவும் உறுதியானது; அதிற் சிற்றெறும்பின் கால் பட்டு வடு உண்டாகாதுதான். ஆனல், எறும்பு பலகால் ஊர அக் கல்லிலும் வடு உண்டாகிக் குழி தோன்றும். அதுபோல, தவஞ் செய்வாரின் உள்ளம் மிக்க உறுதியுடையதேயானலும், அவர், மென்மையுள்ள பொதுமகளிரோடு பேச்சளவுதானும் பழகி வரவர, அவர்தந் தவ வலிமை விளங்குகின்ற நெஞ்சத்தின் திட்பம் நெகிழ்ந்து குலைந்துவிடும்.

௨௪. சோலையில், மெத்தென்ற நறுமலர்கள் உண்டு; வேப்பம் பழம் போன்ற கசக்குங் கனிகளும் இருக்கும். சோலையில் வண்டு நுழைந்தால், சிறந்த நறுமலரையே விரும்பும்; காக்கை நுழைந்தால், கசக்கும் வேப்பங் கனியையே விரும்பும். அப்படி விரும்புவது காக்கையின் குற்றம். அதுபோல, உலகத்தில் ஒருவருக்குக் குணமும் உண்டென்றாலும் அதை எடுத்துப் பேசாமல், கீழ்மக்கள் அவரிடம் இருக்குங் குற்றத்தையே எடுத்துப் பேசுவார்கள். அது, அக் கீழ்மக்களின் தாழ்ந்த தன்மையையே காட்டுகின்றது.

௨௫. தெப்பம் கனமில்லாதது; இலேசாய் நீரில் மிதக்கக்கூடியது. அதில் கனமும் பெருமையும் உடைய மணிக்குவியலை வைத்தால், அதுவும் இலேசாகி மிதக்கும்படி நேர்கின்றது. பெருமை வாய்ந்த

கற்றோர் சிறுமையுடைய கயவரோடு சேர்ந்தால், அக் கற்றோரும் இப்படித்தான் தம் பெருமை குறைந்து எளியராகின்றனர்.

உசா. கண் சிறியது; ஆனால் அதன் ஒளியானது கதிரவன் முதலிய பேரொளிப் பொருள்களையும் பார்க்கத் தக்கபடி வானளாவியதா யிருக்கின்றது. அது போல, சான்றோர், உருவத்தாற் சிறியராயிருப்பினும் அவரது ஞானமானது எல்லாம் வல்ல இறைவனருளையுங் காணத்தக்கபடி பரந்து விரிந்ததா யிருக்கின்றது. ஆதலால், உடலின் சிறுமையைக் கண்டு, ஞானமும் அவ் வுடம்பளவினதே என்று அறிஞர், கருதார். மற்று, ஞானத்தின் பெருமையை அவர் மதித்தொழுகுவர்.

உஎ. பல், நாக்குக்கு நல்ல உதவி செய்கின்றது; மிக்க சுவையுண்டாகும்படி வலிய பொருள்களை நன்றாக மென்று கொடுக்கின்றது; இளம் பற்கள் இவ் வகையில் இன்னும் நன்றாக உதவுகின்றன; தாம் கைம்மாறு எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. அதுபோல, கற்றறிந்த பெரியோர்களும் பிறர்க்கு உதவி செய்யும் போது கைம்மாறு விரும்பாமற் செய்கின்றனர்; மேலும், உழைப்பெடுத்துச் செய்கின்றனர்; தம்மால் இயன்றவளவுஞ் செய்கின்றனர்.

உஅ. வாழைக்காய், பிஞ்சான காய் நிலையிலும் பிறர்க்குப் பயன்படுகின்றது; எட்டிப்பழமோ பழமாகிக் கனிந்த நிலையிலும் பயன்படுவதில்லை. அறிஞர், மனவெறுப்புடைய காலத்திலும் பிறர்க்கு ஒன்று உதவுவர்; மூடர், மனமகிழ்ச்சியுடைய காலத்திலும் உதவார்.

உகூ. நிலாவில் மான் உருவம் தெரிகின்றது; விண்ணில் உள்ள அந்த நிலா மான், மண்ணில் உள்ள புலிக்கு அஞ்சுமோ? அதுபோல, உயர்ந்தவரான ஆண்டவனிடத்தில் நெஞ்சம் பொருந்தியிருந்தால், அது, தாழ்ந்த இந்த உடலின் துன்பங்களுக்கு அஞ்சுவதில்லை.

௩௦. வெள்ளம் வருவதற்கு முன்பே அணை கோலி வைப்பது அறிவுடைமை. அங்ஙனம் வையாதவர், வெள்ளம் வரும்பொழுது, ஏமாந்தவர்போல வருந்துவர். மக்கள் வாழ்க்கையில், கூற்றுவன் கொல்ல வருவது வெள்ளத்தைப் போன்றது. அதைத் தடுப்பதற்கு, முன் விழிப்பாகவே கனிவோடு புண்ணியம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் முன்பே செய்துகொள்ளாதவர்கள் கூற்றுவன் வரும்போது தப்பவே முடியாமல் அவன் கையிற் சிக்கி இடர்ப்படுவார்கள்.

௩௧. உடம்பின்மேல் அடிபடும்போது கை விரைந்து சென்று தான் தாங்கிக்கொள்கின்றது. பெரியோரும், பிறர்க்கு வருந் துன்பத்தை விரைந்து தாம் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை வீரமொடு காத்து வருவர்.

௩௨. தீயவர்கள் உள்ளே புகாதபடி, வீட்டில், கதவு வலிவாயிருந்து தடுத்துவருகின்றது. ஆனால் அந்தக் கதவிற்கு உள்ள வலிவெல்லாம் அதன் தாழ்ப்பாளிலேதான் இருக்கின்றது. அதுபோல, நாம் செய்யும் புண்ணியங்கள், நமக்குத் தீமைகள் வராதபடி வலிவாய்க் காத்துவருகின்றன. ஆனால், அந்தப் புண்ணியத்திற்கு உள்ள வலிவெல்லாம் அதனை அற

நூல்களின் உட்கருத்துணர்ந்து செய்யும் நல்லுணர் விலேதான் உள்ளது. மெய்யுணர்வு இல்லாமற் செய்யும் அறங்கள், தாழ்ப்பாள் இல்லாத கதவுபோல வலி வில்லாதன.

௩௩. மேல் நீராயிருக்கும் ஏரி குளம் முதலிய சிறிய நீர்நிலைகளுக்கு, பாதுகாப்பாகிய கரைகள் வேண்டும். ஆனால், ஆழ்நீராய்த் தனது நிலையில் நிற்கும் பெரிய கடலுக்கோ கரைகாப்பு என்பது இல்லை. உலகத்தில் அறிவு உரமில்லாத கீழ்மக்களே பிறரால் தமக்குக் குறைவு நேராதபடி தம்மைப் போற்றுதல் செய்துகொள்வர். ஆழ்ந்த பேருணர்வுடைய மேன் மக்கள் அதனை விரும்பார்; அவர்கட்கு அது தேவை யில்லை.

௩௪. ஒளியுள்ள விழி, இருளைக் கண்டு அஞ்சும்; ஒளி மறைந்த குருட்டு விழிக்கு இருளைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. விழிக்கு ஒளி எப்படியோ அப்படி மக்களுக்கு அறிவு. அறிவுடைய மக்கள் பழிக்கு அஞ்சி நடப்பர்; அறிவில்லாத கீழ் மக்களுக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை; அவர்கள் ஒரு நெறியுமின்றி மனம்போன போக்கில் அஞ்சாது ஒழுகுவர்.

௩௫. உண்ணும்போது, பாலுக்கு வாழைப் பழம் வேண்டும்; புளித்த காடி நீருக்குப் பழம் எதற்கு? உலகத்தில், இனித்த உள்ளமுடைய நன்மக்களே கனிந்த பண்புடைய கற்றோரை விரும்புவர்; கீழ்மக்கள், அவரை மதியார்.

௩௬. உலகத்தார், உயர்ந்த நெற்பயிருக்கே முயன்று நீர் இறைப்பர். காட்டில் உலரும் புல்லுக்குப்

போய் இறைப்பார்களோ? 'ஐயோ, காட்டில் புல் உலர்ந்துபோகின்றதே; நீர் இறைப்பார் இல்லையே' என்று யாராவது அதற்கு இரக்கங் காட்ட முடியுமா? எவ்வளவு புல்லுக்கென்று இரக்கங்காட்ட முடியும்? அதுபோல, பெரியோர்கள், நன்மக்களாகிய தக்கவர்களுக்கே தம் உதவிகளைச் செய்வர்; தகாதவர்களுக்கு யாரும் உதவுவார் இல்லையே என்று கருத முடிவதில்லை. உலகத்தில் உதவி ஒழுகலாறு இங்ஙனந் தக்கவர்களுக்காகவே நடைபெறுகின்றது. (நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடிச் சில புல்லுக்கும் அங்கே பயன்படுவதுண்டு. அப்படி வேண்டுமானல், உலகத்தில் மேன்மக்களுக்காக நடைபெறுகின்ற உதவியொழுகலாற்ருல், அவர்களைச் சார்ந்து உறைகின்ற பொதுமக்கள் சிலரும் பயன்பெறுதல் கூடும். அவர்கள் உய்வதற்கு, அங்ஙனம் நல்லாரைச் சார்ந்திருத்தலொன்றே யல்லது வேறு வழியில்லை.)

௩எ. அகத்திய முனிவர் தென்னுட்டுக்கு வந்தபோது இடையிலிருந்த விந்தமலை அப் பெரியார்முன் வீறு பேசி, பின்பு அவ் வீறு நிலைக்கமாட்டாமல் அவரால் அடக்கப்பட்டுத் தாழ்வடைந்துவிட்ட தென்பர். ஆதலால், பெரியோர்முன் தம்மைச் சிறப்பித்துப் பேசி வீண்பெருமை கொள்ளும் பேதைகள், பின்பு அப் பெருமையை நிலைப்பித்துக்கொள்ளும் ஆற்றலின்றி, இழந்து தாழ்வடைவர்.

௩அ. மரங்களில் காய்களும் இருக்கின்றன; இலைகளும் இருக்கின்றன. அவை நாடோறும் முற்றிக்கொண்டு வருகின்றன. காய்கள் முற்றினல், நாம் தின்னக்கூடிய இனிய கனிகளாகும். இலைகள் முற்றி

னால் என்ன ஆகும்? வீணாய்ச் சருகாகி உதிர்ந்து போம். அதுபோல, நல்லவர் செய்யும் நட்பு, நாளும் நன்மையாய் வளர்ந்து பயன் தரும்; நல்லவரல்லாதார் செய்யும் நட்பு வீண்.

ந௯. கொடிப் பூக்கள், தாம் மலர்ந்த நாளில் மிக்க மணம்வீசிப் பின்பு இல்லையாய்க் கருகிவிடும்; தீயோர் நட்பு, தொடக்கத்திற் கடு நட்பா யிருப்பினும் பின்பு அது மாறித் துன்பமே தரும்.

சo. மக்களுடம்பில் கை, கால், கண், காது முதலிய பல உறுப்புக்கள் இருக்கின்றன; இவற்றில் கண் மட்டும் நகைகள் அணிதலில்லை; கண் இயல்பாகவே ஒளி பெற்றிருக்கின்றது. பிற வுறுப்புக்கள் நகைகள் அணிந்துகொண்டாலும் அவை கண்ணுக்கு நிகராகுமோ? உலகத்தில், அரசர், பொற்பூண்கள் அணிந்து கொள்வர்; கல்வி வல்ல அறிஞர் அவை அணியாதவரானாலும், அந்த அறிஞருக்கு மன்னர் நிகராகமாட்டார்கள். அறிஞர்கள், அழியாக் கல்விச் செல்வம் படைத்தவர்கள்.

ii. இணைப்பு:

கடமையின் உதவுக, செருக்கின்றி உதவுக, அன்புடன் உதவுக, ஆற்றலாக உதவுக, தக்கார்க்கு உதவுக என்பது சிவப்பிரகாசரின் குரல். அது, பின் வருமாறு நன்னெறியில் இணைந்து கசிந்து ஒழுகுகின்றது:

கடமையின் உதவுக

முகமன் எதிர்பாராது உதவுக (க); ஏனென்றால், மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன் சொல்லும் இனிய

தே (௨); ஆனல், தாம் பிறர்பால் ஒன்று எதிர்பார்க்குமிடத்து இனிய முறையினுல் நெறியறிந்து பெறுக (௩); எப்படியும், பொருள்கள், பயன்படும்போது தான் தன்னைப் பயன்படுத்துவாரின் செல்வமாகின்றது (௪); பொருளை இவ்வாறு பயன் கொள்ளல் அறியாமல், அதற்காக ஒருவரோடொருவர் மனம் வேறுகி நட்பு நீங்குதல் நன்றன்று (௫); காதலரும் அவ் வகையில் மாறுகொள்ளாமல் ஒழுகுவோரே (௬).

செருக்கின்றி உதவுக

மாறுபாட்டுக்குக் காரணம் செருக்கு; அதனை ஆழ்த்திவிடுக (௭); செருக்கு, சினத்தை எழுப்பும்; அதனைக் காத்துக்கொள்க (௮); மெலியோரும் வலியோரைச் சார்ந்து இடரின்றி யிருக்கக்கூடுமாதலின், அவரை மெலியோரென்றே கருதித் தம்மை வியந்து கொள்ளலிற் பயனில்லை (௯); தற்பெருமையால் தன்னலங் கருதாது, பிறர்க்கு உதவியாயிருத்தல் ஒன்றையே கருதுக (௧0); தன்னலத்துக்குக் காரணமான பொய்ப் புலனின்பங்களைச் சான்றோர் பொருட்படுத்தார் (௧௧); ஒன்பது அழுக்கு வாயிலுடைய உடம்பில், அறிவுப்பொருளான உயிர் பொருந்தி நிலவும் பிறவிக் குறிக்கோளை, அனைவரும் அறிந்தொழுகுதல் வேண்டும் (௧௨).

அன்புடன் உதவுக

ஆதலால், இயன்றதைப் பிறர்க்கு அன்போடு கொடுத்து உதவுக (௧௩); செல்வச் செருக்காகிய ஆடம்பரத்தைக் காட்டிக்கொள்ளலாகாது (௧௪); ஏனென்றல், அன்பில்லாதவனுக்கு இடம் பொருள் ஏவலாகிய எவை இருந்தும் பயனில்லை (௧௫); அன்

பிருந்தால், அவர், வீணே தம்மை வியந்துகொண் டிராமல், எளியவரிடமுந் தாமே சென்று அவற்றைப் பயன் வழியிற் செலுத்துவர் (கசு); எம் தந்தை பிறர்க்கு உதவியே வறிஞரானார் என்று சாக்குக் கூறுர் (கஎ); உலகத்தின் மகிழ்ச்சியையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இன்சொல்லோடு ஒழுகுவர் (கஅ); நல்லோ ராய் ஒழுகுவர் (கக); பிறர் துன்பத்தைத் தம் துன்ப மாகக் காணும் கசிவுள்ளம் பெறுவர் (உo); இங்ங னம் அன்பினால் வேற்றுமையற்று அன்பு பிழம்பாய் விளங்குவாரைக் காணின், தன்முனைப்பு உடை யோரும் அம் முனைப்பவிந்து அன்பராவர் (உக); அவர்க்குப் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கருதுஞ் சாதி வேறுபாடும் இல்லை (உஉ).

ஆற்றலோடு உதவுக

இன்னல் பொறுத்துப் பிறர்க்கு ஆதரவாய் இருத்தலாகிய இத் தவ ஆற்றலை என்றும் நெகிழாமற் காத்துவருக (உங); ஆற்றலுடையோர் பிறர் கூறும் இகழ்ச்சியைப் பொருட்படுத்தார், அஃதவர்க்கு இயல்பு என்றிருப்பர் (உச); அதற்காக, கீழோ ருடன் சேர்ந்து அவர் தமது பெருமையை இழவார் (உரு); உடல் வாழ்க்கைப் பெருமை முதன்மை யன்று, உயிராற்றல் திறமே பெரிது (உசு); ஆத லால், மெய்வருத்தம் எடுத்தேனும் இயன்றது பிறர்க் குதவும் தவப்பணியிற் சிறந்து வருக (உஎ); வெறுப் பிலும் உதவுக (உஅ); உடலுக்கு வருந் துன்பங் களைப் பெரிதாக எண்ணவேண்டா (உக); காலத்திற் கனிந்து செய்தலே முதன்மை (ஙo); பிறர் துயரந் தாங்கும் வீரமும் விரைவுமே சான்றோர் இயல்பு

(ருக); நூல்களின் உள்ளமாகிய மெய்யுணர்வே அவர்கள் குறிக்கோள் (ருஉ); ஆதலால், பிறர் இகழா திருத்தற்காக அவர் பாதுகாப்பொன்றுந் தேடார் (ருங); ஆனால், தமது நடத்தையிற் குற்றமில்லா திருத்தலிற் கருத்தாய், பழிக்கஞ்சி யொழுகுவர் (ரு௪); நல்லோரை விரும்பி நடப்பர் (ருரு).

நக்கார்க்கு உதவுக

தகுதியுடையோர்க்கே உலகத்தில் உதவியொழுகலாறு வேண்டும் (ருசு); பேதையர், தக்கோரைச் சார்ந்திருந்தே உய்தல் வேண்டுமன்றித் தனித்துத் தாம் நிலைபெறார் (ருஎ); தக்கோர் தொடர்பினால் உலகம் நாளுக்குநாள் நலம் பெருகி வரும் (ருஅ); தகாதார் தொடர்பில் நாளுக்கு நாள் தீமை நிகழ்வு உள்ளது (ருகூ); ஆதலால், வளத்திற் சிறந்த மன்னனை விடக் குணத்தில் உயர்ந்த தக்கோரை, உலகத்தார், பின்னுங் கருத்தாகப் போற்றிக்கொள்வாராக (௬0)!

சிவப்பிரகாசரது திருவுள்ளச் சுனையில், தொடர்ந்து ஊறிய அமிழ்த வெள்ளம் இத்தகையது! மக்கள் வாழ்வைப் புனிதமாக்கி அவர்கட்கு அருள் வளம் ஊட்டுவது! அவர்களைப் பெருவாழ்வில் அமர்த்துவது!

iii. நுட்பம்:

வாழ்க்கை, கட்டுப்பட்டதும் படாததுமென இருவகை. கட்டுப்பட்டவர்க்கு உலகம் ஒரு வலை; படாதவர்க்கு ஓர் இன்பப் பூம்பொழில். நிலைமையின் வளர்ச்சி புறத்தில் இல்லை. அவரவர் அகத்திலே தான் உள்ளது. உண்மையில் அவ் வளர்ச்சியை உண்

டாக்கும் அழகோவியமே இவ்வுலகம். அதன் அருமையை அறியாமை எத்துணை ஏழைமை! சிவப்பிரகாசர்க்கு எங்குந் தோன்றிய உதவி யியக்கம், எத்தனையோ பலர்க்கு ஏன் தோன்றவில்லை; உள்ளத்தில் ஒளியில்லை.

உள்ளொளி, மக்களை விடுதலைப்பே றளித்து உரிமை வாழ்க்கையில் நிறுத்துகின்றது. அவ் வாழ்க்கையுடையோர் செய்வனவெல்லாம் அறச் செயலே; சொல்வனவெல்லாம் மறை மொழியே; நினைவனவெல்லாம் அருளியலே! பிறரை அவை எவ் வகையிலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்ளுதலின், அவற் றிற்குத் தட்டுத்தடங்கல் யாதுமில்லை; யாண்டுமில்லை. தனக்கொரு செயலின்றி வெள்ளத்தின் வழி இழியும் மிதவைபோல, உலகம் அப் பெரியோர் நினைவின் வழியே ஒழுகுகின்றது. உலகம் இங்ஙனம் உள் ளொளிச் சான்றோரின் வழியது; அவர் உலகத்தின் வழியரல்லர். இத்தகைய பேருரிமை வாழ்க்கையர் அப் பெரியோர்.

பெரியோர் உள்ளத்தைத் திறந்து இவ் வொளி நெறியைத் தோற்றுவித்த திறவுகோல் எது? அத் திறவுகோலே 'ஒப்புரவு' என்னும் உதவியியல்! ஈது, உயிர் வாழ்க்கையின் திறவுகோல்; உலகியலின் திறவு கோல்! 'ஒப்புரவு வாழ்வு வாழ்பவனே வாழ்பவன்; அஃதில்லான் இறந்தவனே' என்றார் பொய்யாமொழி யார். உலக காரியங்களின் வெற்றியெல்லாம், பிறர்க்கு உதவியுந் துணையுமாயிருக்கும் இவ் வொப்புரவுப் பண்பில் உள்ளது. உலகமெல்லாம் தன்னை அவாவ வாழும் வகை இவ் வொப்புரவின்கண் உள்ளது. ஒப்

புரவின் நல்ல பிற யாண்டும் இல்லை. ஊருணி நீர் நிறைந்தாற்போலவும், பயன் மரம் ஊர் நடுவிற் பழுத்தாற்போலவும் இப் பண்பு உடையார் திகழ்கின்றனர். இவரே உண்மையிற் கடமை வீரர்; உயிர் வாழ்வோர்; நயனுடையார்; பேரறிவாளர்; பெருந்தகையார். தெய்வத் திருவள்ளுவர் இங்ஙனம் ஐவகைச் சிறப்பில் இவரை விளக்கினர். இவை முறையே கடமைவாழ்வு, முனைப்பவிந்த வாழ்வு, அன்பு வாழ்வு, ஆற்றல் வாழ்வு, பெருந்தன்மை வாழ்வு எனப்படும். இத்தகைய வாழ்க்கையியல்பே, தன்னை யுடையார்க்கு, உரிமைத் திருமாளிகை எழுப்பி அதனுள் அருள் அரியணை அமர்த்துகின்றது.

சிவப்பிரகாசர் அப் பேருரிமைத் திருவினர்; தாம் பெற்ற உரிமையைப் பிறரும் பெறும் வகை விரும்பினர். 'கடமையின் உதவுக, முனைப்பவிந்து உதவுக, அன்பின் உதவுக, ஆற்றலின் உதவுக, பெருந்தகைக்கு உதவுக' என அவர் திருவுள்ள மலர் அறத்தேன் சிந்திற்று. உலக நடை என்னும் இவ் வொப்புரவு நடையின் விழுப்பம், நன்னெறியில், பாலொடு தேன் கலந்தாற்போல, தூய இன்சுவை உவமங்களும் பிறவும் பெய்து குழைத்த செந்நீந் தமிழ்ப் பேரமிழ்தாய் நமக்குக் கிடைத்தது.

கடமை செருக்கவிக்கும்; செருக்கு அவியின், அங்கு அன்பு மலரும்; அன்பு, ஆற்றல் விளைக்கும்; அது, பெருந்தன்மையைப் பெருக்கும். பின்பு, யாண்டுங் கட்டற்ற உரிமை அருள்வெளியே! உதவி யியக்கம், இங்ஙனம் உயிர் வாழ்வை உரிமைப் பெரு வாழ்வாக்குகின்றது. நாளும் பிறர்க்கு உதவியுந் துணையு

மாய் விளங்குவோரை விரும்பாதார் யார்? பின்பற்றுதவர் யார்? அந்நிலையில் அவர்க்குக் கட்டுந் தடங்கலும் ஏது? உரிமை ஒளி வாழ்வுதானே!

திருவள்ளுவர், பொருட்பாலிற் கடமைகளை விளக்கினார்; இன்பப்பாலில் முனைப்பவிந்த பண்பை உணர்த்தினார்; அறத்துப்பாலின் இல்லறவியலில் அன்பு வாழ்வை எடுத்துரைத்தார். துறவறவியலின் நோன்புப் பகுதியில் தவ ஆற்றலை அறிவுறுத்தார்; ஞானப் பகுதியில் பெருந்தன்மையைத் தெளிவித்தார். பொருட்பாலிலிருந்தே வாழ்க்கை தொடங்குகின்றது; பொருள் இன்பத்தை விளைத்து அதன் வழி அறத்தையும் பயக்கும் என்பது தீர்ந்த கருத்து. பொருளும் இன்பமும், வாழ்க்கை மாளிகையின் படிகள்; அறத்துப்பால் வாழ்க்கை மாளிகை; இல்லறப் பகுதி, அம் மாளிகையில் வாழ்க்கையை நிறுத்தி அதன்கண் உரிமையரியணை மண்டபத்திற்குத் திறவுகோல் அளிக்கின்றது; அத் திறவுகோலே இல்லறப் பகுதியின் இறுதியில் உள்ள 'ஒப்புரவு' என்னும் அதிகாரம்!

பிறர்க்கு உதவியுந் துணையுமாயிருக்கும் உதவியியக்கத்தை ஒப்புரவு உணர்த்தும்; அது, மக்களுள் தம்மைப்போன்றவரிடையே நிகழ்வது; ஏழை எளியவர்களிடையே நிகழும் உதவி 'ஈகை' என்னப்படும். இங்ஙனம் உதவி யியக்கம் இருவகைப்பட்டுப் புகழ் என்னும் ஒளி வாழ்வை உண்டாக்குதல், இல்லறப் பகுதியின் இறுதிப் பகுதி யாயிற்று. இவ்வாற்றால், ஈகையும் புகழும் ஒப்புரவில் அடங்கி, அவ் வொப்புரவே வாழ்க்கையின் உரிமைப் பேற்றுக்குத் திறவுகோலாதல் தெளியப்படும்.

துறவறப் பகுதி உரிமைப் பேறு (விடுதலை) வழங்குகின்றது.

இங்ஙனமெல்லாம், ஒப்புரவியக்கம் வாழ்க்கையின் திருப்புக் கருவியாய்த் திகழ்ந்து மக்கட்கு நன்னெறி திறத்தலின், சிவப்பிரகாசரின் நன்னெறிக்கு இவ் வுதவியியக்கமே உள்ளுறையாயிற்று.

ரு. விளித் திறன் :

ஒரு மாது! பூவைப்போல மென்மையும் மினுமினுப்புங் கொண்டு மலரணிந்து அழகு திகழும் வழுவழுப்பான கூந்தல் (க, ரு)! ஒளியும் பிறைவடிவுமுடைய உணர்வு நெற்றி (உ, ௩௪)! விற்புருவம்! அம்பெனக் கடைபாயுங் கவர்ச்சியும், வேலென வெற்றிகாணும் விளக்கமும் வாய்ந்த ஒள் விழி (உரு, ௩ரு)! பண்ணிசைபோல விரும்பத் தகுந்த குளிர்ச்சி மொழி (உகூ)! முழு நிலாவை ஒத்த தண்ணிய ஒளி மிளிரும் முகம் (சூ)! மென்மையும், சுரப்பும், பூரிப்பும், பொன்னிறமுங் கொண்ட மார்பு (௩, க௩, உ௩, ௩எ)! வண்டுகள் மொய்க்குங் குளிர்ந்த மலர்மாலை (கச)! ஒலிக்கும் மெல்லிய பொன்வளையல் (௩கூ)! தெரிந்தெடுத்த திருந்திய பெருந்தன்மையான சில அணிகலன்கள் (கஉ, உ0 ௩க)! அழகும் இளமையும் ஒழுகுங் குணவடிவு (உசூ, ச0, கரு, ௩அ)!

சிவப்பிரகாசர் தமது அன்பு நெறியாகிய நன்னெறியில் அளவளாவுந் தெய்வ நங்கையார் இவர்! இத் தெய்வ மங்கையே அந் நூலில் மகடூஉ முன்னிலையாக விளிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அற நூல்களில்

இங்ஙனந் தெய்வப்பெயரை விளிக்கும் இயல்பு, 'சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா' 'சிவ சிவ வெண்பா' முதலியவற்ருனும் பெறப்படும். பேசுவதும் பேசப்படுவதும் பேசும் பொருளும் அருளே ஆகிய பெருநிலையில், இயல்பான இத் தெய்வ முன்னிலை, தானே எழுகின்றது.

நன்னெறி நங்கையார் எத்துணை அழகிய நாகரிக நங்கையார்! கூந்தல், அதிற் சில மலர்! நெற்றி, அதில் உணர்வு! கண், அதில் கவர்ச்சி, வெற்றி! மொழி, அதில் இனிமை, தண்மை! முகம், அதில் அறிவொளி! மார்பு, அதில் பெண்மை, தாய்மை! அதாவது காதல், கற்பு! மேலும், ஒரு மலர் மாலை! இளமை, அழகு, குணம் அமைந்த இத்தகைய இயற்கை வடிவு! செயற்கையாக, கற்புக்கு அறிகுறியான வளையல்; அதனையொத்த கணையாழி போன்ற சில தெரிந் தெடுத்த பெருந்தன்மையான அணிகலன்! இங்ஙனம் திருந்திய உணர்ச்சி உரு! இயற்கை உணர்வு எழில்!

தமிழ் மாதர் எவ்வளவு இயற்கைச் செல்வியும் எளிமையெழிலும் உடைய உணர்வு ஒளியினர்! தமிழ் ஆடவர், அவரை எவ்வளவு கண்கொள்ளாக் காட்சியிற் கண்டு, அதாவது புறக்கண் கொள்ளாத் தெய்வ காட்சியிற் கண்டு, பெருவாழ்வு வாழ்ந்த நாகரிகர்! நாகரிகத்தின் முடிநிலைச் செவ்வியையன்றே சிவப்பிரகாசர் இங்கே தீட்டியுள்ளார்! 'மங்கையர்க் கரசி! வரிவளைக் கை! மட மானி! பங்கயச் செல்வி!' என இச் செவ்வியிலேயே அருட்காட்சியினரான திரு ஞானசம்பந்தரும் அருளிச்செய்யும்படி, தமிழ் நாட்டின் தெய்வ மாதரார் முன்னுந் திகழ்ந்தனர்! 'போதி

லார் திரு! புகழுடை உரு! தீதிலாத் திறம்! பெருங் குணக் காதல்!' என, தெள்ளிய துறவோரான இளங் கோவடிகளாரும் இம் மங்கலச் செவ்வியிலேயே பாராட்டி மகிழும்படி சங்ககாலத்துத் தமிழ் மாதரும் பண்டு திகழ்ந்தனர். தமிழ் நாட்டின் வழி வழிப் பட்ட நாகரிகச் செவ்விதான் எவ்வளவு உணர்வுருவானது! சிவப்பிரகாசரின் இனிய பெருந்தன்மையான எழி லுள்ளமும் அருட் செவ்வியும் உரிமைப் பேறுங் குழைந்த நன்னெறி ஒழுக்கம், தமிழ் மக்கட்குச் சிறந்த தேனருவியே!

நன்னெறியிற் பாதிக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் விளியுடன் வருகின்றன. எல்லாம் இடத்திற்கேற்ற பொருளியைபுடைய விளிகள்! பயன் விளைக்கும் விளிகள்! வெற்றெனத் தொடுத்தது யாதுமில்லை. செய்யுளிசை முதலியவற்றிற்கும் அவை ஓரளவு பயன்படுமாயினும், பொருட்பயனே அவ் விளிகளின் பெரும்பயனும் முதல் நோக்கமு மாகும். அவ்வாறு விளி முதலியவற்றை இடையிற் கொண்டு, கருத்துக் களுக்கு மேன்மேலும் வளம் ஊட்டிச் செல்லும் நூலியல்பு, இனிமை மேவியதொரு காவிய நலமாம். மணிவாசகப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருச் சிற்றம்பலக் கோவையாருள்ளும், தில்லைச் சிற்றம்பலம் அங்கங்கும் பற்பல வகையாக விதந்து கூறப்படுதல், இந் நலம் அமைந்ததாகும். அந்நூலின் சிறந்த உரை யாசிரியரான பேராசிரியர் இதனைத் தமதுரையில் இடமறிந்து விளக்கிச் செல்கின்றார். அகநானூறு முதலிய சங்ககாலத்துத் தொகை நூல்களிலும் இடை யிடையே வருகின்ற விளிகள் முதலியவை இங்ஙனம்

ஏற்ற பொருட் குறிப்புக்கள் புலப்படுத்திச் சுவை பயந்து செல்லுதலும், அதனை அவ்வவற்றின் உரையாசிரியர்கள் ஆண்டாண்டும் நினைவாக எடுத்துக் காட்டி இன்பம் பெருக்கி உதவுதலும் இங்கு நினைவு கூரற்பாலன. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமதிலக்கணத்தில் எடுத்துக்காட்டிய இறைச்சி, உள்ளுறை முதலியவற்ருனும், நூலின் இச் சுவை யமைதிகள் தெளியப்படும்.

நன்னெறியில் வரும் விளிகளின் பொருளியைபு கட்கு, சில எடுத்துக்காட்டுகள் இங்கே நினைவுகூரலாம். விருப்பமொடு கொடுப்பர் என்று அன்புணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துமிடத்தில் (கந), விளியில், பால் சுரத்தலை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுவர். தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றம் என்றவிடத்து (கச), 'இரைக்கும் வண்டு ஊது மலர் ஈர்ங்கோதாய்' எனத் தோற்றப் பொலிவு தோன்ற விளித்தார். அன்பு வேண்டும், மற்றுச் செல்வம் முதலியன அன்பின்றிப் பயனில்லாதன என்று விளக்கியவிடத்தில் (கரு), குணமாண்பு தோன்ற 'நல்லாய்' என்ருர். கன்றும் உதவும் கனி என்புழி (கள), கரு ஈனும் வாழ்வரசிக்கு அறிகுறியான கை வளைகளைச் சுட்டிப், 'பைந்தொடீ' என்பர். பகர்ச்சி மடவார் பயில நோன்பாற்றல் நெகிழ்ச்சி பெறும் என்று விளக்கியபோது (உங), காதற் குறிப்புத் தோன்றப் பூரிப்பு எடுத்துக் காட்டினுர். நொய்தாம் புணையிற் புகும் ஒண்பொருள் என்று அறிவுறுத்துங்கால் (உரு), கண்களை மயக்கத் துறையிற் பயன்படுத்தும் ஒருவனைப் பெற்றி தேற்றி 'வில்லார் கணையிற் பொலியுங் கருங்கண்ணுய்' என

விதந்தழைத்தார். உடலின் சிறுமையை நுவன்றவிடத்து (உ௬), விளியிலும், 'மடவரால்' என இளமை குறிப்பர். பயன்றோர் அறிவாகிய மெய்யுணர்வையும் மன்னும் அறத்தையும் பற்றிப் பேசுங்கால் (௩உ), உள்நாட்டத்தின் இடமாகிய நெற்றி யுணர்வைக் குறித்து 'நன்னுதால்' என்று சிறப்பிப்பார். இங்ஙனம் இவ் விளிகள் நன்னெறி முழுதும் பொருட்சுவை பெருக்கி இன்புறுத்துகின்றன.

---

௬. கவிச் சுவை:

உலகத்தின் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் கவியின் தோற்றமும் ஒன்று; ஆனால், அது, எல்லாவற்றையும் விடத் தலைசிறந்தது.

இரவைப் போழ்ந்துகொண்டு ஞாயிறு தோன்றுகின்றது. இருளை ஊடுருவிக்கொண்டு மின்னொளி மிளிர்கின்றது. பாறைகளையும் தூறுகளையும் மோதிக்கொண்டு மழையருவி ஓடிவருகின்றது. நிலத்தைப் பிளந்துகொண்டு கனி மரங்கள் வளர்ந்து விரிகின்றன. வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு மகவுகள் பிறக்கின்றன. அறியாமையை உடைத்துக்கொண்டு உணர்வுகள் வீறுகின்றன. புலனுணர்வை இகந்துகொண்டு கவிகளாகிய உள்ளுணர்வுகள் எழுகின்றன.

எல்லாம் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளே; அவை, எதனுலும் அடக்கவோ தடைசெய்யவோ முடியாதன; காரிய வீறு படைத்தன; பயன்முகமாக நிகழ்வன. கன்றை நினைந்து கனிந்து பால் சொரிந்துகொண்டே வரும் புனிற்றுவின் வேகத்தை யார் தடைசெய்ய முடியும்? தடைசெய்தால் என்ன நேரும்? இயற்கையுல

கத்தில் துன்பங்கள் இடர்கள் என்பன இத்தகைய தடைகளால் நேர்வனவே. இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் தடையின்றேல், உலகத்தில் இன்னலில்லை; எல்லாம் இனிமை வண்ணமே! புனிற்று பகலெல்லாம் காடுகளிற் புன்மேய்ந்து மாலையில் தான் ஒரு பயனை நிறைவேற்றும்பொருட்டு அங்ஙனம் எவர் தடைக்கும் அடங்காமல் அவ்வளவு வேகமாய் உணர்வு வீறி ஓடி வருகின்றது!

தடைக்கடங்காத பயன்முகமான இவ் வேகம் அதற்கு ஏது? கன்றை நினைந்த உணர்வு வீறலால் உண்டாயிற்றென்பதை அனைவரும் அறிவர். வெள்ளமாக ஆறு, ஏதோ ஒரு வேலைக்காக ஓடி வருவது போல, எல்லாவற்றையும் அடித்துக்கொண்டு தடையின்றிப் பெருகிவருகின்றதே, அதற்கு அப் பயன் முகமான வேகம் ஏது? அதுவும், உலகியற்கையின் ஓர் உள்ளுணர்வு வீறலே! தடை கீறி எழுகின்ற பயன்முகமான ஆற்றல் இங்ஙனம் உள்ளுணர்வாற்றலாய் முடிதலின், அவ் வுள்ளுணர்வின் தலைசிறந்த எழுச்சி வகையே கவியெழுச்சியாம் என்பது; புலனுணர்வைக் கடந்த அவ் வுள்ளுணர்வு வீறலின்றிக் கவி இல்லை.

ஆதலின், தடையின்றி எழுகின்ற பயன்முகமான உள்ளுணர்வு வீறலே, கவிக்கு நிறங்கொடுக்குஞ் சுவையடிப்படை என்க. பூங்காவில் உரோசா, முல்லை, மரு, சாமந்தி, நீலம் முதலிய பல் வேறு மலர்களின் பல் வேறு நிறங்களுக்கும் ஒரு ஞாயிற்றின் ஒளி காரணமாதல் போல, கவிகளின் ஓசை யின்பம், சொற்சிறப்பு, பொருளழகு, ஒழுங்கு நடை, அணியினிமை என்னும் பல்வேறு சுவைகட்கும் இவ்வுள்ளுணர்வுச்

சுவையே நிறங்கொடுத்து ஒளி பெருக்கி நிற்கின்றது. ஆகவே, கவிகள் என்பன வெறுஞ் சொற்பொருள் வடிவுகள் அல்ல; ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உணர்வுத் துண்டு! அல்லது நிறமலர்! அல்லது சுவைக்கனி! அல்லது காந்தக் கட்டி! ஞானத்திரு!

இயற்கையின் உள்ளுணர்வு, எஞ்ஞான்றும் தனித்திருப்பதன்று. பொருளியற்கைகளிலும் உயிரியற்கைகளிலும் கலந்தே அவற்றை ஊடுருவிக்கொண்டு மேல் மிளிரும். கலந்திருக்கும் இயல்பு வகையிலேயே அதன் இனிமையறிந்து பேசின், அப்போது அப்பேச்சுக்கள் கவியாம். இவ்வினிமைத் திறமே, நூல்களில் 'மெய்ப்பாடு' எனப்படுவது. கவிகள் அறநூற் கவிதைகளாக வேனும் காப்பியக் கவிதைகளாகவேனும் அமையும். இயற்கைச் சுவை வாய்ந்த கவிகள் மேன்மேலும் தெளிவு திகழ விளங்குமாயின், அவை கழிபெருஞ் சுவை பயக்கும். இத்தெளிவு 'உவமைத்' திறத்தில் உள்ளது. இப் பெரும்பயன் கருதியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலுக்கு வேருக 'மெய்ப்பாட்டியல்' 'உவமவியல்' என இரண்டு அரிய இயல்களை நிறுத்தி விளக்கியிருக்கின்றனர்.

கவிகள் காரியமுகமாக உலகத்தில் எழுவன என்பது மேல் நுவலப்பட்டது. தீர்ந்த தெளிவைப் பெறுமாறு, உலகத்தை இயக்குதலே அக் காரியமாகும். சான்றோர் கவிகள், அதனை மிகு வல்லமையாகச் செய்கின்றன. திருக்குறள், சங்க இலக்கியங்கள், திருமுறைகள், அறநூல்கள் முதலிய தமிழ்க் கவிகள், தமிழ் நாட்டுக்கும் உலகுக்குஞ் செய்திருக்கும் செயற்கருஞ் செயல்களால் அவை பெற்றிருக்குந் தெளிவு மிகச்

சீரிது. 'மெய்ப்பாடு' 'உவமை' என்னும் இனிமைத் திறங்கள் இக் காரியப்பாட்டிற்குப் பெருந்துணை புரிகின்றன.

காதல் நிகழ்ச்சி ஒரு கவர்ச்சித் திறம்: கற்பொழுக்கமாவது தெளிவுத் திறன்; இவற்றின் காரியப்பாடு அருட்பேறு. செய்யுள் என்னும் நங்கைக்கு மெய்ப்பாடும் உவமையும் பொருளும் முறையே இத்தகையன. நன்னெறியின் மெய்ப்பாட்டியல்பு கருத்து, விளி, உவமை என்னும் முப்பெரும் பிரிவுகளிலும் ஊடுருவி விளங்குகின்றது. அவ்வுணர்ச்சிச் சுவையின் தெளிவு, உவமங்களில் மிக அழகாக நிழலாடுகின்றது.

அடிப்படைக் கவிச்சுவைகளாகிய 'மெய்ப்பாடு' 'உவமம்' என்பவற்றில், நன்னெறி பெருவளமுள்ளதாய்த் திகழ்கின்றது.

i. மெய்ப்பாடு:

நல்லோர் உள்ளுணர்வு புறத்தே வெளிப்படுங்கால், அது கட்டாயம் பிறர்க்குப் பயன்முகமாய்ப் பிரிவுபட்டு மிளிர்கின்றன. இயல்பாகத் தம்மை மறந்த ஒப்புரவு ஒழுக்கத்தால் தோன்றும் இவ்வுணர்வு மிளிர்வே 'மெய்ப்பாடு' எனப்படும். மக்களை நுண்ணிய ஒள்ளியராக்கும் மெய்ப்பாட்டுப் பேறு, உயர்ந்த மோன நிலைக்கண் கதிர்விடும் அருட்டிரு எனல் பொருந்தும்.

"பேரறிஞர் தாக்கும் பிறர்துயரந் தாங்கியே
வீரமொடு காக்க விரைகுவார்;—நேரிழாய் !
மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோல் அடிதன்மேல்
கைசென்று தாங்குங் கடிது"

என்னுஞ் செய்யுளில் (௩௧) வரும் உவமையிலும் விளியிலும் பொருளிலும் 'பெருமிதம்' (வீரம்) என்னும் மெய்ப்பாடும்,

"பெரியவர்தந் நோய்போற் பிறர்நோய்கண் டுள்ளம்
எரியின் இழுதாவ ரென்க ;—தெரியிழாய் !
மண்டு பிணியால் வருந்து பிறவுறுப்பைக்
கண்டு கலுழுமே கண் "

என்னுஞ் செய்யுளில் (௨௦) வரும் பகுதிகளில் 'அவலம்' (துன்பம்) என்னும் மெய்ப்பாடும் இணையற்ற நிறைதுளும்பலாய் எதிர்ந்துள்ளன. இனைய மெய்ப்பாட்டுணர்வுடைய சான்றோர்களால், மோனமாகவே அதாவது செய்கை யுருவாகவே உலகுக்கு விளையும் நலங்கட்கும் ஓர் இணையுண்டோ! சுவைமிக்க பாடல் என்பதற்கும் கவியின்பம் என்பதற்கும் இவை போன்ற பாடல்கள் தக்க எடுத்துக் காட்டுகள்! இங்ஙனமே,

"நீக்கம் அறும்இருவர் நீங்கிப் புணர்ந்தாலும்
நோக்கின் அவர்பெருமை நொய்தாகும் ;—பூக்குழலாய் !
நெல்லின் உமிசிறிது நீங்கிப் பழமைபோற்
புல்லினுந் திண்மைநிலை போம்"

என்பது (௫), நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுக்கும்,

"வருந்தும் உயிர்ஒன்பான் வாயில் உடம்பில்
பொருந்துதல் தானே புதுமை !—திருந்திழாய் !
சிதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நிற்றல் வியப்பு"

என்பது (௧௨), புதுமை என்னும் வியப்பு மெய்ப்

பாட்டுக்கும் உரியன. உவகை என்னுஞ் சுவை யுணர்வு,

"காதல் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித்
தீதி லொருகருமம் செய்பவே ;—ஓதுகலை
எண்ணிரண்டும் ஒன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கல்
கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காண்" [தான்

என்னுங் கவியிலும் (௯), அச்சச் சுவை,

"கற்றறியார் செய்யுங் கடுநட்புந் தாங்கூடி
உற்றுழியுந் தீமைநிகழ் வுள்ளதே;—பொற்றொடீ!
சென்று படர்ந்த செழுங்கொடிமென் பூமலர்ந்த
அன்றே மணமுடைய தாம்"

என்பதிலும் (௩௧), வெகுளிச் சுவையும், இழிப்பும் முறையே,

"முனிவினும் நல்குவர் மூதறிஞர் உள்ளக்
கனிவினும் நல்கார் கயவர் ;—நனிவிளைவில்
காயினு மாகுங் கதலிதான் எட்டிபழுத்
தாயினு மாமோ அறை"

"அறிவுடையா ரன்றி அதுபெறூர் தம்பாற்
செறிபழியை அஞ்சார் சிறிதும் ;—பிறைநுதால்!
வண்ணஞ்செய் வாள்விழியேயன்றி மறைகுருட்டுக்
கண்ணஞ்சு மோஇருளைக் கண்டு"

என்பவற்றின்கண்ணுங் (உ௮, ௩௪) கண்டுகொள்ளப்படும்.

ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டுணர்வும் சிற்சில கருத்துக்கள் காரணமாகப் பிறக்கும். எடுத்துக் காட்டாக, வீரச் சுவை என்பது கல்வி, அஞ்சாமை, புகழ்,

கொடை என்பன பொருளாகத் தோன்றும் என்ப. இவ்வாறே பிறவும். சுவைக்குரிய இவ்வடிப்படைக் கருத்துக்கள் அற நூல்களிலும் வரும்; கதை பொருளான காப்பியங்களிலும் வரும். அறங் கூறுவோர் வாளா சொல்லளவிலன்றி அதற்குத் தக நிற்கு நிலையினராயின் அவரே காப்பியச் சுவையுருவின ராதலின், அவர் கூறும் அறநூலுரைகள் மெய்ப்பாட்டுச் சுவை துளும்பிக் கவிதைகளாகின்றன. தெய்வத் திருவள்ளுவர் முதலிய சங்க காலச் சான்ரோர் அத் தகைய செயற்கருஞ் செய்கை நிலையின ராதலின், அவர் செய்யுட்களிலெல்லாம் கவிதைச் சுவை இணையற்ற நுட்பத்திற் பொங்கி வழிகின்றது.

காப்பியங்களில் மெய்ப்பாட்டுணர்வு விளங்கப் பொலியுமெனின், அறநூல்களில் அவ்வுணர்வு நுண்ணுணர்வினுரை இன்புறுத்தத் தக்க மிகு நுட்ப நிலையில் உயர்ந்து நிழலாடு மென்க. காப்பிய ஆசிரியன் பிறர் நிகழ்ச்சியைக் கூறுவோன்; ஆதலின், அறங் கூறுவோனைப்போல் அத்துணை உயர்ந்தோன் அல்லனுதலுங் கூடும். ஆனால், பிறர்க்கு அறம் உரைப்போன் எவனும், தான் அவ் வறநிலைக்கண் நின்றொழுகுஞ் செயல் நிலையினனு என்பது யாண்டுங் கருதுதற் குரியன். ஆதலின், அறநூல் உரைக்கும் திருவள்ளுவரொத்த சான்ருேரே, மிக நுண்ணிய தெள்ளிய உயர்ந்த மெய்ப்பாட்டுணர்வு ஆற்றலாய் நிழலாடுங் கவிச்சுவைப் பெரியாராவர். மேலும், மெய்ப்பாட்டுச் சுவைகள், அறநூல்களில், ஆசிரியனிடமிருந்து நேரே வெளிப்படுவன; காப்பிய நூல்களில் கதைக்குரிய உறுப்பினர் வாயிலாக, அவரவர் இயற்கைகளில்

தோய்ந்து தம் இயற்கை மெலிந்து செயற்கை மலிந்து தோன்றுவன. திருக்குறளை ஒத்த சங்க காலச் செய்யுட்கள் முற்றும், ஆசிரியன் உணர்வை நேரே வெளிப்படுத்துஞ் செவ்வி பெற்று, இங்ஙனம் மெய்ப்பாட்டுச் சுவை மேன்மையாக நிழலாடும் உயர் வகைக் கவிதைகளான உணர்ச்சிப் பிழம்புகள் என்க!

கவிஞன், தன்னை மறந்த தெய்வ உணர்வினன். தெய்வ வுணர்வென்னுந் தூய்மையுணர்வு, இயற்கை யுலகில், அளவிலும் தன்மையிலும் பற்பல வகையாகத் திகழ்கின்றது. ஒரொழுக்கத்தில் தூய்மை குறைந் திருப்போர் மற்றோரொழுக்கத்தில் மேன்மை யுடைய ராதலுங் கூடும். கவிஞரிலும் பலர், சிற்சில வகையில் ஒழுக்கங் குன்றியிருத்தல் கூடும்; மற்றுஞ் சிற்சில வகையில் அவர் அரிதின் அடைந்துள்ள மேன்மை காரணமாக, அவர்பாற் கவிகள் எழுதலுங் கூடும்; ஆனல், முற்றுந் தூயோரான அறவோர் கவிதைகளை யொப்ப, அவை உயர்ந்த சுவையின ஆகா. இதனல், அறவோர் கவிதைகளை வேறு பிரித்து 'மறை நூல்' என்றும் பெரியோர் வழங்கினர்.

தன்னை மறந்த நிலையில், வெறி நிலையும் உண்டு; அதற்கு மிகச் சேய்மையில் உயர்ந்து ஒளி மிளிருந் தெய்வத் தெளிவு நிலையும் உண்டு; அன்றி, இடைப் பட்ட ஏனைப் பற்பல நிலைகளும் உண்டு. இவ்வெல்லா நிலைகளும் பொதுவில் 'தன்னை மறந்த நிலை' யென்றே கூறப்படுமாயினும், இப் பல்வேறு நிலைகளில் எழுந்த பல்வேறு தரப்பட்ட செய்யுட்களும் பொதுவிற் 'கவிதைக'ளென்றே பாராட்டப்படுமாயினும்,

அமைப்பு, சுவை, பயன் முதலியவற்றில் அவைதம் வேற்றுமை நன்கு பிரிந்து விளங்குவதேயாம்.

அவ் வேற்றுமையுள், அனைவர்க்கும் விளங்கத் தெரிந்ததோர் எளிய வேற்றுமை, தாழ்தரக் கவிகள் பயன்முக வரம்பு, முறை முதலியன கடந்து வழிதுறை கருதாது தெளிவின்றி வெறித்தோடுதலும், உயர்தரக் கவிகள் அப் பயன்முக வரம்பு முதலியவற்றின் அமைந்து பொருந்திய வழி துறைகளோடு அமைந் தினிது பாய்தலுமாகும். திருக்குறளும், பிற்காலத்திற் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணமும் அங்ஙனம் உயர்ந்த தெளிவு நிலையில் வரம்பின் ஒழுகி மெய் யுணர்வுச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட எல்லா வகையானும் இணையற்ற தெய்வப் பெற்றியமைந்த அறநூலும் பெருங்காப்பியமுமாகிய மறைநூற் கவி மணிகளாகும்.

அடிகள் சிவப்பிரகாசர் இயல்பாகவே சுவை யுணர்ச்சி மிக்க கவிதையாளர்! அறநூலாகிய நன் னெறியை அருளிச்செய்தபோது, அவர் அவ்வுணர்ச்சி யுருவாய் விளங்கியிருக்கின்றார்! அதனால், நுண்ணிய மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் அவருடைய நன்னெறிக் கவி களில், கனிந்து திகழ்கின்றன. நன்னெறிச் செய்யுட் கள் நாற்பதும், மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் எழுதற்குரிய கல்வி முதலிய அடிப்படைக் கருத்துக்கள் அமைந்து உணர்ச்சியின் வீறிக் கவிச்சுவை இனிது பெற் றுள்ளன.

ii. உவமை :

கவிச் சுவையின் மற்றொரு வகைக் காரணம், உவமம். உவமை, கருத்துக்களில் தெளிவு உண்டாக்

கும். அத் தெளிவிற் பிறக்கும் இன்பவுணர்வு, கவிச் சுவையின் மற்றொரு வகைக் கொழுந்து. உருவகம் முதலிய ஏனை அணிகள் உவமையில் அடங்கும்; உவமையே, அவ்வகை யினத்தில் தலைமணி !

சிவப்பிரகாசர் இவ் வுவமைச் சுவையில் துறை போன பேருணர்வினர் ! நன்னெறி இவ்வுண்மையின் அரண். ஆசிரியரின் பேருள்ளம் உவமைகளூடு மிக எளிதாக இனிதாக நடமாடிச் செல்கின்றது. சென்று, இணையற்ற வகையில் அவற்றை மெருகுறுத்துகின்றது. 'கைபட்டதெல்லாம் பொன்' என்பதுபோல் ஆசிரியர் தொட்ட தொட்ட பொருள்களெல்லாம் பொன்வண்ண உவமைகளாயின. இவ்வுவமைகளால், கருத்துக்கள் பெற்ற பேரொளி, அளவில் அடங்குவதன்று.

உவமைகள், கை, கண், பல், நாக்கு முதலிய உடம்பின் உறுப்புக்களும்; ஞாயிறு, திங்கள் முதலிய உலகின் பகுதிகளும்; வாழை, நெல், எறும்பு, காக்கை, ஆன் முதலிய சிற்றுயிர்களின் வகைகளும் ; தளிர், மலர், காய், பழம், வித்து முதலிய செடி கொடிகளின் பாகங்களும்; அணை, புணை, தாழ் முதலிய செய்கைத் திறங்களின் பொருள்களுமாக நன்னெறியில் வருகின்றன. இவற்றைக் கையாளுமிடத்து, ஆசிரியர் சில கதைகள் பழமொழிகள் தழுவி, வழக்கில் ஓர் எளிமை காண்கின்றார். சிவபிரான் சடைமேற் பாம்பமைந்தது, பாற்கடலில் நஞ்செழுந்தது, குறுமுனி கடல் உண்டது, விந்தமலை தாழ்ந்தது, காமன் மலரம்பு எய்தது முதலிய கதைகளும், 'விழி யிலார்க்கு ஏது விளக்கு' 'கன்றும் உதவும் கனி' 'எறும்பூரக்

கற்குழியும்' 'வெள்ளம் வருமுன் அணை' 'கரை காப்புளதோ கடல்' முதலிய பழமொழிகளும் நன்னெறிக்கண் வருதல் காண்க.

சிவப்பிரகாசர், பாட்டுகள்தோறும் விடாமல் உவமை பெய்திருத்தலை நோக்கினால், இவர்க்கு அங்ஙனம் உவமை யமைப்பதிற் சிறிதும் இடர்ப்பாடில்லாமையும், எளிமை இனிமை யுணர்வும், தெளிந்து புலப்படும். சில இடங்களில் (௧௫, ௨௦), உவமைக்கு மேல் உவமைகள் வீறி வருகின்றன. இவ்வுவமைகளின் பொருத்தம், எளிமை, திறமை முதலியனவெல்லாம், 'பொருளமைப்பு' என்னும் பகுதியில் 'அறவுரைகள்' என்று விளக்கியிருப்பவற்றில், ஊறிப் படிந்து திளைத்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். இங்கே, வேறு சில அமைதிகளை நினைவுகூர்வோம்:

அன்பில்லாதவனுக்கு, இவ்வுலகத்தில், வேறு இடம் பொருள் ஏவல் எவையிருந்தாலும் பயனில்லை என்பது, 'இல்லானுக் கன்பிங் கிடம்பொருள் ஏவல் மற்றெல்லாமிருந்தும் அவற்கென்செய்யும்' என்னும் ஒரு கவியின் (௧௫) கருத்து. இதற்கு, இரண்டு உவமைகள் வந்துள்ளன. 'மொழி இலார்க்கு ஏது முதுநூல்' 'விழியிலார்க்கு ஏது விளக்கு' என்பன அவை. இவற்றுள் ஒன்றே மேற்கூறிய கருத்தை வலியுறுத்தற்குப் போதும். ஆயினும், ஆசிரியர்க்கு அவ்வொன்றே அமைதி தரவில்லை; அதனால், அவர் வேறு சில நுட்பங்களைத் தெளிவிக்கக் கருதுகின்றார் என்பது வெளிப்படும்.

மொழி என்பது சொல்; நூல் என்பது சொல்லால் இயன்றது; இவை ஒலி வடிவு. விழி விளக்கு

என்பன ஒளி வடிவு. ஒளியைவிட ஒலி, புறத்துப் பொருள்களில் மிகு நுட்பமானது. ஆதலின், இங்கே ஒலியை அடுத்து வரும் ஒளி, அதனினும் நுட்பமான அகக்கண் ஒளியைக் குறிப்பதாகும். எனவே, முன்னது இவ் வுலகியற்கும், பின்னது அருளியற்கும் உரிய உண்மைகளென்க. அன்பிருந்தால், அது, இவ்வுலகியல் வெற்றிக்கும் பயன்படும்; மறுமையில் அருளியல் விளக்கத்துக்கும் பயன்படும். இடம் பொருள் ஏவல் முதலியன அவ்வாறு தாமே யாண்டும் பயன்படுவன அல்ல என்பது இதனால் தெளிவித்தபடியாகும். இங்ஙனம் உவமைகளை ஆசிரியர் தக்க நெளிவு நளினங்களோடு பயன்படுத்திய நலங்கள் நன்னெறியில் உள்ளன.

இவ்வாறே, 'நனிவிளைவு இல் காய்' என்றது (உஅ), மூதறிஞரின் இளைய முனிவைக் குறிப்பிற் புலப்படுத்தும். 'கை தாங்கும்' என்றது (௩க), அது பெரியோர்க்கு உவமமாதலின், அவர், செய்கையிற் பெரியோர் என்பது விளக்கும். அறிவென்பது மக்களின் உள்ளே இருந்து தீதொரீஇ நன்றுய்க்கும் பெருமையதாதலின், கதவின் உட்பக்கம் இருந்து, வேண்டாரைத் தடுத்தும் வேண்டினரை விடுத்தும் அருஞ்செயல் புரிகின்ற தாழ்ப்பாள் அதற்கு உவமமாயிற்று (௩உ). பெரியோர் பெருமைக்கேற்ற போற்றுதலை எவராலுஞ் செய்ய இயலாதாகலின், எவராலுங் கரையெழுப்ப இயலாத பெரும் பெருமை யமைந்த கடல் அப் பெரியோர்தம் இயல்பான மாட்சிமைக்கு உவமமாயிற்று (௩௩). காய் முற்றின் தின் தீங் கனியாம் இளந்தளிர் நாள்போய் முற்றின் என்னுகிப் போம் என்பதில் (௩அ) 'நாள்போய் முற்றின்' என்

பதன் நயமும், 'சென்று படர்ந்த செழுங்கொடி மென் பூ' என்பதில் (ங௯) சென்று படர்ந்த செழுமையும் மென்மையும் புணர்த்தோதியதன் எழிலும், அணி கள் அணிந்த பிற வுறுப்புக்களைவிட அவை யாதும் அணியாத கண் இயல்பாகவே உயர்ந்ததாக உள்ள தென்பதனுற் பெறப்படும் பொருட்பேறும் போல் வன ஆசிரியரின் பல்வகை நுண்ணறிவுகளைப் புலப் படுத்திப் பெரிதும் இன்புறுத்துகின்றன. நுட்பம், குறிப்பு, விளக்கம், பெருமை, நயம், எழில், பொருட் பேறு முதலியவற்றோடு கூடிய இனைய உவமங்களின் உணர்வுத் தெளிவுகளால் விளையுஞ் சுவையினும், விஞ் சிய கவிச்சுவை யென்பது பிறிதியாது!

ஏ. சிறுவர் மலர்:

ஆசிரியர், உவமங்களை எடுத்தாண்டிருக்கும் வகை களும் கருத்துக்களை எளிமை இனிமைகளாக்கியிருக் கும் முறைகளுமே நன்னெறி ஒரு 'சிறுவர் மலர்' என் பதைப் புலப்படுத்தும். கற்பிக்குந் திறத்தில் ஆசிரியர் தலைசிறந்தவராகத் தோற்றுகின்றார். சிறு பிள்ளை களின் இயல்புகளையும் தேவைகளையும் வளர்ச்சி முறைகளையும் அவர் நன்குணர்ந்துள்ளார். மக்களை இளமையிலேயே திருத்துதலில் மிக்க ஊக்கங் காட்டு கின்றார். சிறு பிள்ளைகட்கு, தேவையற்ற தொன் றில் அவாச் செல்லாதவாறு, அங்கங்கும், கருத்துக் களைப் பெய்து செல்கின்றார். நகைச்சுவையான சிற் சில வேடிக்கைகளையும் இடையிடையே இணைத்து நன்னெறியை மிக்க மகிழ்வு உண்டாகுமாறு நடத்து கின்றார்.

i. கருத்தெளிமை :

•'என்றும் முகமன் இயம்பாதவர்கண்ணும்' என்று தொடங்கும் முதற்செய்யுளில் குழந்தைகளின் பூங்கையை உவமை காட்டி விளக்கியதும், 'பேரறிஞர் தாக்கும் பிறர்துயரந் தாங்கியே' எனத் தொடங்கும் முப்பத்தோராவது செய்யுளில் பள்ளிச் சிறுவர்களின் இளங் கையை உவமமாகக்கொண்டு தீர்ந்த மெய்ம்மை தெளிவித்ததும் போல்வனவே மேலுண்மை களை மெய்ப்படுத்தற்குப் போதும். ஆயினும், இங்கே பின்னும் இரண்டொரு குறிப்புக்கள் காணலாம் :

நன்னெறியில் கண்களின் இயல்புகளை விளக்கிக் கொண்டு, சில பாடல்கள் திகழ்கின்றன. ஒன்றில் (உ0), கை, கால் முதலிய பிற உறுப்புக்களுக்கு ஒரு வேதனை வந்தால் அவற்றிற்காகக் கண் என்னும் உறுப்பு அழுகின்றது என்றும்; இன்னொன்றில் (௩௪), பார்வை குறைந்த கண் இருளைக் கண்டு அஞ்சுவ தில்லை, ஆனால் ஒளி விளங்கும் நல்ல கண்ணே அத் தீயதிற்கு அஞ்சுகின்றது என்றும், வேறொன்றில் (௪0) கண் எவ்வகையான அணிகலனும் அணிவதில்லை, கை கால் முதலிய ஏனை உறுப்புக்கள் அணிந்துகொள் கின்றன, ஆயினும், அணிகலன் அணியாத கண்ணே மற்றவற்றினும் மதிக்கப்படுகின்றது என்றும் இங்ஙனம் கண்ணின் இயல்புகள் வருதல் காணலாம்.

வேதனைக்குக் கண்ணீர் விட்டு அழுகின்ற இயல்பு பெரும்பாலும் சிறுவர்களுக்குரியதாய் இருக்கின்றது. பிறவுறுப்புக்களில் அணிகலன் அணிதலும், ஆண் பாலாரில், சிறுவர்கட்கே மிகுதி; இருள் கண்டு அஞ்சும் இயல்பும் அவர்கட்கே மிகுந்துள்ளது. பெரியரானபின்

இவையனைத்தும் குறையும். ஆதலின், இக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினால், சிறுவர்கள் தமது பழக்கத்தில் இவை இருத்தலை உடனே உணர்ந்துகொள்வர். இங்ஙனம் சிறுவர்களின் செயல் முதலியவற்றை நுனித்தறிந்தெடுத்து, கருத்துக்களைக் கற்பித்துச் செல்கின்றார். அணிகலன் அணியாத கண்களே உயர்ந்தனவாக மதிக்கப்படுகின்றன என்றெடுத்துக் காட்டுதல் கொண்டு, தேவையற்ற வீண் நிலைகளில் சிறுவர்கட்கு அவாச் செல்லாதபடி இளைய உள்ளங்களைத் திருப்பிச் செல்லும் ஆசிரியரது நோக்கமும் இனிது விளங்கக்கூடும்.

ii. உரையாடல் :

மேலும், சிறுபிள்ளைகட்கு எப்போதும் உரையாடலில் மிக்க விருப்பம். பள்ளிப் பிள்ளைகளும் கல்லூரி மாணவர்களும் தத்தமக்குள் ஏதானும் பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டு இன்பங் காண்டலை இன்றுங் காணலாம். ஆதலின், கருத்துக்களை உரையாடற் போக்கில் உணர்த்துதல் ஒரு சிறந்த கற்பிக்குந் திறமாகும். நன்னெறியில் ஏறக்குறைய மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பாடல்கள், இவ்வுரையாடற் செவ்வியில் அமைந்துள்ளன. 'பூங்கை புகழவோ நாவிற்குதவும் நயந்து' 'வெள்ளந் தடுத்தலரிதோ, தடங்கரைதான் பேர்த்து விடுத்தலரிதோ விளம்பு' 'இல்லானுக்கன்பிங் கிடம்பொருள் ஏவல்மற் றெல்லாம் இருந்தும் அவற் கென்செய்யும்' 'வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையார் பெருகுதற்கண் என் செய்வார் பேசு' 'எக்காலும் நெல்லுக் கிறைப்பதே நீரன்றிக் காட்டு மூளிப் புல்லுக் கிறைப்பரோ போய்' என்னுங்

தொடர்கள் போல்வன, இச் செவ்வியிற் சிறந்த ஆக்கம் பெற்றுள்ளமை காண்க.

iii. விளையாட்டு :

வேடிக்கைகளும் விளையாடல்களும் சிறுவர்களின் உள்ளங்களை நன்கு கொள்ளைகொள்வன. அவ்வியல்புகள் வாயிலாகக் கல்வி கற்பித்தலைக் கல்வி முறையாளர் பெரிதும் விரும்புவர். தண்டமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் இவ்வியல்பையும் முறையையும் நன்கறிந்த பெருமையர். புலியைக் கண்டால் மானுக்கு அச்சம்; மான் பாதுகாப்பான தக்க இடத்தில் இருந்து அஞ்சாமை புலப்படுத்துமாயின், காண்பார்க்கு அது வேடிக்கையும் விளையாட்டுமாயிருக்கும்; மேலும், அந்த மான் உண்மை மான் அல்லாததாயிருப்பின் பின்னும் வேடிக்கையே. நிலாவில் மானுருவம்போல் தோற்றும் நிழலை இராக்காலங்களிற் சிறு பிள்ளைகள் ஆவலாகக் கண்டு மகிழ்வர். இதனைச் சிவப்பிரகாசர் ஒரு பாடலில் (உசு), 'மணணிற் புலியை மதிமான் அஞ்சுமோ' என்னும் விளையாட்டுணர்வோடு விளக்குகின்றார்.

iv. உற்றுநோக் கறிவு :

இவ்வாறே, நன்னெறியில், சிறுவர்களின் உற்றுநோக்கறிவைச் சிவப்பிரகாசர் உலக முழுவதும் உலாப்போதரச் செய்கின்றார். பலவேறு திறமுடைய பலவேறு தொகுதிகளில் பள்ளிச் சிறுவர்கள் சிவப்பிரகாசரின் பின்னே செல்லுவதுபோலவும், அவர்களை அவர் அங்கங்கும் அழைத்துச் சென்று அவ்வவ்விடங்களின் இயற்கைகளை உற்றுநோக்கச் செய்து மெய்ம்

மைகளை அறிவுறுத்திச் செல்லுவதுபோலவும் நன்னெறி சிறந்த இயற்கைக் காட்சிகளைப் பெற்றிருக்கின்றது.

ஆசிரியர், முன்னே செல்கின்றார்; குருகுல மாணவர் தொகுதி பின்னே செல்கின்றது. நெய்தல் நிலமாகிய கடற்கரைப் பாங்கரில் உலா நடைபெறுகின்றது. அதாவது, இருந்து கற்றலுக்கு வேறான நடந்து கற்றல் நிகழ்கின்றது. கழியிடங்களிற் கடல்நீர் ஏறும் இயற்கையை ஆசிரியர் உற்றுநோக்கச் செய்து, 'அல்கு கழியினுஞ் செல்லாதோ கடல்' என்று மாணவர்களை நோக்கி வினவுகின்றார் (கரு). அவர்கள் நேருக்கு நேராக அவ்வியல்பை உற்றுநோக்கிக் கண்டு சுவையுள்ளம் பெறுகின்றனர். 'கடல் எவ்வளவு பெரியது, கழி எவ்வளவு சிறியது? ஆயினும் கடல் தனது பெருமையைப் பொருட்படுத்தாமல் தானே இச் சிறிய கழியினுள் நுழைந்து நீர் உதவுகின்றது. நாமும் இங்ஙனம் பெருமை சிறுமை கருதாமல் ஒருவருக்கொருவர் இடுக்கண் காலங்களில் உதவி செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்று ஆசிரியர் அப்போதே ஓர் அழகிய அறத்தையும் அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டி விளக்கிவிடுகின்றார். 'ஒவ்வோர் இயற்கைச் செயலும் ஒவ்வோர் அறத்தையுடையது; பொதுவில் இவ்வறமெலாம் ஒன்று திரண்டால், அது, ஒப்புரவொழுகுதலாக முடியும்' என்பதையும் மாணவர்கள் தாமே தெளிந்துகொள்ளுமாறு ஆசிரியர் அங்கங்கும் அவர்களது உற்றுநோக்கறிவை எழுப்பி, அது பின்னும் ஆழ்ந்து உற்றுநோக்கிக் கொள்ளும்படி நெறி புலப்படுத்தி ஊக்கிச் செல்கின்றார்.

மாணவரும் ஆசிரியரும் பின்பு குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைப் புறங்களிற் சென்றனர். மலைச் சரிவுகளிற் செழும் பொழில்கள் திகழ்ந்தன, ஒரு பொழிலுள் நுழைந்தனர். மலர்களும் கனிகளும் பிள்ளைகள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டன. ஆசிரியர் அக் குறிப் பறிந்து அவற்றை நன்கு உற்றுநோக்கும் ஊக்கம் அவர்கட்குக் கிளர்ந்தெழும் வண்ணம் தமது உரையாடலைத் திருப்பிக்கொண்டார். வண்டுகள் மலர்களை நாடிச் சென்று அவற்றின் மெத்தென்ற இதழ்களில் தங்கின. அக் காட்சியை ஆசிரியர் வேடிக்கையாக மாணவர்க்குக் காட்டினர். பின்பு, சோலையின் ஒதுக்கமான இடங்களில், காக்கைகள் வேப்பம் பழத்தை விரும்பித் தின்னுந் தோற்றம் தெரிந்தது. அதனையுங் காணுமாறு, அவர்கள் நினைவைத் திருப்பினர். பின்பு, வண்டின் நாட்டமும் காக்கையின் நாட்டமும், வேறு வேறு இயல்பாயிருத்தல் பற்றி உரையாடிக்கொண்டே (உச) சோலையிலிருந்து வெளியே வந்தனர்.

மலைப்பக்கத்திலிருந்து இறங்கி வரவர, முல்லை நிலமாகிய காட்டு நிலம் அங்கே பரந்து தெரிந்தது. ஆன் மந்தைகளையும் ஆயர்களையும் அவர்கள் கண்டார்கள். ஆக்களிடமிருந்து பால் கறக்குமுன், கன்றுகளுக்கு ஊட்டும் நிகழ்ச்சி, அவர்கள் உள்ளத்திற்கு விருந்தாயிருந்தது. அன்பிற்குரியவர்கள் வாயிலாகவே பொருள்கள் கிடைக்கும் இயல்பை நன்கு உற்று நோக்கினர் (ந).

கான் நிலத்தைத் தாண்டியதும் ஊர்க்குச் செல்லும் வழி நிலம் இடையே இருந்தது. அது, முல்லை நிலமும் குறிஞ்சி நிலமும் நாளடைவில் மாறிய வெளி.

இடையிடையே இருந்த சில குன்றுகளும் குறுங் காடுகளும் வெயில், மழை, மக்கள் நடவடிக்கை முதலிய செயல்களால் இயல்பு மாறி, எங்கோ ஓரோ வோரிடத்திற் சில பாறைகளும் சிற்சில செடிகளு மாகக் காட்சியளித்தன. சில இடங்கள் மணல் வெளியா யிருந்தன. மற்றப் பெரும்பாலான இடம், ஒரே கட்டாந் தரை. விரிந்து கரிந்த இவ் வெறு வெளியை நாற்புறமுங் கண்டுகொண்டே, ஆசிரியரும் மாண வரும் வந்துகொண்டிருந்தனர். சிறிது இளைப்பாறிக் கொள்ளும்பொருட்டு, இடையே குறுக்கிட்டுக் கிடந்த சில கற் பாறைகளின்மேல் அமர்ந்தனர். எறும்புகள் சாரைசாரையாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன. எல்லா ரும் ஒன்றுசேர்ந்து அதனை உற்று நோக்கினர். எறும்புகள் நெடுநேரம் தொடர்ந்து சென்றன. பின்பு, சிறிதுநேரம் இடைவிட்டு, மீண்டும் வேறு எறும்புகள் முன் சென்ற எறும்புகளைத் தொடர்ந்துசென்றன. இடைவிட்ட நேரங்களில், பாறையின்மேல் ஆழ்ந்து குழிந்து கோடாயிருந்த வடு அவர்கட்குத் தெரிந் தது. மிக மெல்லிய எறும்புகள் ஊர்ந்து, கெட்டியான கருங்கற் பாறைகளில் வடுவுண்டானது மிக்க வியப்பா யிருந்தது. பலகால் எறும்பூரக் கற்குழியும் (உரு) என்னும் பழமொழி அவர்கள் நினைவில் எழுந்தது.

பின்பு, எல்லாரும் மருத நிலமாகிய ஊரின் பக்கம் உலா வந்தனர். வாழைத் தோட்டங்கள் வளமாக வளர்ந்திருந்தன. சில வாழை மரங்கள் குலைதள்ளி யிருந்தன. அம் மரங்களின் கீழே, வாழைக் கன்றுகள் சூழ் வளர்ந்திருந்தன. மரங்களும் கன்றுகளும் இனி என்ன ஆகும் என்பதில் மாணவர் நாட்டஞ் செலுத்து

மாறு, ஆசிரியர், அங்கங்குங் காணப்படும் வெவ்வேறு காட்சிகளை உற்றுநோக்கச் செய்தார். சில இடங்களில் மரங்கள், பழக்குலை வெட்டி யெடுக்கப்பட்டு, சாய்ந்து கிடந்தன; அதன் கீழ்க்கன்றுகள் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன, சில இடங்களில் தந்தைமரங்கள் வெட்டி யெடுக்கப்பட்ட வடு தெரிந்தது; கீழ்க்கன்றுகள் அப்போது பின்னும் ஓங்கி வளர்ந்து, அத் தந்தை மரங்கள் செய்ததுபோலவே குலைதள்ளி யிருந்தன. அவற்றின் கீழும், வேறு கன்றுகள் முளைத்திருந்தன. இங்ஙனம் வாழை மரங்கள் வழி வழி குலை தள்ளித் தள்ளிச் சாய்ந்துவருதல், மாணவர்கள் உணர்வை மிக்க ஆராய்ச்சியிற் செலுத்தியது. தந்தை மரம் குலை ஈன்று தன் நிலை குலைந்ததே என்று, அதன் கன்றுகள் மனந் தளரவில்லை; கன்றுகளும் அவ்வாறே கனி உதவ முற்படுகின்றன; வேகமாக எழுந்து வருகின்றன (கஎ). மக்கள்மாட்டு இங்ஙனம் ஒப்புரவு ஒழுக்கம் சிறந்திருக்கவேண்டும் என்று சிவப்பிரகாசர் அவற்றின் இயல்பை முடித்துரைத்தார்.

உற்றுநோக்கறிவையும் அதிலிருந்து உண்மைகளைக் கூர்ந்துணரு முறையையும் அறிந்து பயன்படுமாறு, இவ்வாறு ஆசிரியர், கற்பிக்கும் வன்மையை நன்னெறிக்கண் மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டு வந்திருக்கின்றார்,

௫. கல்வியில் வேட்கை :

பொதுவாக, நல்லவர்களையும் அடியார்களையும் பற்பல திறனமைந்த சான்றோர்களையும் கல்வி வல்லோர் என்றே வழங்குதலை ஆசிரியர் விரும்புகின்றார். 'கற்ற அறிவினரைக் காமுறுவர் மேன்மக்கள்' (௩௫)

'எழுத்தறிவார் ஆயும் கடவுள்' (உக), 'பொய்ப்புலன்கள் ஐந்தும் மெய்ப்புலவர் தம்பால் விளையாவாம்' (கக) என்பன காண்க. இத்தகைய வழக்குகள், இளமையிலேயே கல்வி வேட்கையை யார்க்கும் பெருக்கிவிடும்.

இங்ஙனம் நன்னெறி ஒரு சிறந்த கல்வி மலர்! கற்பிக்கும் முறை மணக்குங் கலை மலர்! சிறூர் கவி மலர்!

அ. சில குறிப்புக்கள் :

சிறந்தோர் உள்ளம் ஓர் ஆழ்ந்தகன்ற கடல்; விரிந்த விண்; எல்லையற்ற தன்மையே அதன் இயற்கை. அளவற்ற பொருள் மணிக் குவியலும் திரள் ஒளிக் கோள்களும் பிறவும் இயல்பாகவே பூத்துப் பொலிந்து பயன் விளக்கும் நிலையமே அது. தமிழ் நாடு செய்த பெருந்தவத்தின் பயனுக, தமிழ்க்கு ஆயிரக் கணக்கான சான்ருேர் அவ்வப்போதுந் திகழ்ந்து, இங்ஙனம் பயன்விளைத் திருக்கின்றனர். பெருக்கெடுத்து வரும் பேராறு, அங்கங்கும் உள்ள செழும் பொருள்களையும் தன்னுட் கொண்டு பெருகி வருதலைப்போல், சான்ருேர் கவிகளும் நமக்குக் கொணரும் பொருள் மணிகள் பற்பல உண்டு. நன்னெறி நமக்கு வழங்கும் வளங்களும் பல. எடுத்துக் காட்டாக, சில கருதிச் செல்லலாம் :

i. பொருட் குறிப்பு :

சிவப்பிரகாசர், தாம் அறம் உரைத்துச் செல்லும் பெரு நெறியில், துணைக் கருத்துக்களாக, சிற்சில பொருளியல்புகளை நமக்குச் சிந்திச் செல்கின்ருர்.

தங்கம், மற்றப் பொருள்களைவிட மிகவும் நயமான மெருகுடையது (ந); பாம்பு, கண்ணுள்ளவிடத்தே செவியும் வாய்ந்து 'கட்செவி' என்னும் பெயரோடு திகழ்வது (கூ); தென்றலால் மரம் தளிர்க்கும்; மாமரம், அதனிலுந் தேமா மரம் நன்கு தளிர்க்கும் (கக); உண்ணும் உணவுகளை மென்று உண்ணல் வேண்டும், அதனாற் சுவையும் மிகும் (உஎ); கறி காய்களை, பிஞ்சாயிருக்கும் நிலையிற் பயன்படுத்துதல் நலந் தரும் (உஅ); சில கொடிப் பூக்கள், மலர்ந்த அன்றே மணம் இழந்து போகின்றன (நக).

ii. **விளக்குந் திறம் :**

தக்கோர் மிகுதியாகப் பேசார்; சுருங்கவே உரைப்பார்; ஆனால், விளக்கத்துக்கும் அது தரும் பயனுக்கும் குறைவில்லாத முறையில், ஒவ்வொன்றும் அழுத்தமாக இருக்கும். கூறும் பொருள்களின் இயல்போ, அவ்வுரைகளில் விரிந்து தெளிந்திருக்கும். சிவப்பிரகாசர் அருளிச்செய்யும் சில தொடர்கள், இத் திறனை இனிது மெய்ப்பிக்கும்.

சினம் என்று ஆசிரியர் ஓரிடத்திற் (அ) சொல்லக் கருதினார். அவரது இயல்பான பேருள்ளம் உடனே அச் சினத்தின் தன்மையை நன்கு விளக்கி, கேட்போர் உள்ளத்தில் தெளிந்து பதியுமாறு அதற்கு நிறங் கொடுத்தது. சிவப்பிரகாசரின் திருவாய்மலர், 'உள்ளங் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்கு சினம்' எனச் சிந்திற்று. மற்றோரிடத்தில் (கஎ), வாழைக் கன்றைக் கூறக் கருதியவர், வாழையின் வாழ்க்கை முழுதையும் ஒரு சிறிய தொடரில் இனிது பிழிந்து எழுதிக் காட்டுவார்போல, 'நின்று பயன் உதவி நில்லா அரம்பையின்

கீழ்க் கன்று' என்று திறமாக எடுத்துரைத்தார். இவ்வாறே, உடம்பை 'ஒன்பான் வாயிலுடம்பு' (கஉ) என்றும், கடவுளை 'எழுத்தறிவார் ஆயுங் கடவுள்' (உக) என்றும், சான்றோரை 'மெய் வருந்தி இயலுதவி செய்வர்' (உஎ) 'நெஞ்சு ஓங்கு பரத்து உற்றோர்' (உகூ) என்றும் இயல்பு தெளித்துப் புலப்படுத்துவர்.

iii. **சுவை யியல்பு :**

சிலர் பேச்சு ஊக்கமாக இருக்கும்; சிலர் பேச்சு உறக்கமாக இருக்கும்; பேச்சு ஊக்கமாக இருத்தற்கு உணர்ச்சியோடு வேறு சில சுவையியல்புகளும் வேண்டும். அவை சான்றோர்பாற் பெருந்தன்மையாக நிகழும்.

"கல்லா அறிவிற் கயவர்பாற் கற்றுணர்ந்த
நல்லார் தமதுகனம் நண்ணுரே ;—வில்லார்
கணையிற் பொலியுங் கருங்கண்ணுய்! நொய்தாம்
புணையிற் புகும்ஒண் பொருள் "

"கற்ற அறிவினரைக் காமுறுவர் மேன்மக்கள்
மற்றையர்தாம் என்றும்மதியாரே; - வெற்றிநெடு
வேல்வேண்டும் வாள்விழியாய்! வேண்டா புளிங்
பால்வேண்டும் வாழைப் பழம்" [காடி

என்னும் பாட்டுகள் (உரு, நரு) ஆழ்ந்த அறிவின்பத்திற்குக் கிளர்ச்சிதரும் ஒருவகைச் சுவையியல்பு தேற்றும் எடுத்துக்காட்டுகள்! மாதர் கண்கள் இச்செய்யுட்களில் விற்கணை யென்றும் வேலென்றும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. வில்லும் வேலும் ஒன்ருகா. வில்லினும் வேல் வெற்றி மிக்கது. வேல், தானே பாய்வது; கணை, வில்லின் துணைகொண்டு பாய்வது.

கருவியொன்றன் துணை கொண்டு பாய்தலால், அதன் வலுக்குறைவு தெரிகின்றது. இவ் வேறுபாடு தோன்ற, வேலைச் சொல்லுமிடத்தில் விழியை 'ஒளி விழி' என்றார் ஆசிரியர்; கணையைக் கூறுமிடத்தில் அதனைக் 'கருங் கண்' என்றார். மேலும், கற்ற அறிவினரைக் காமுறும் மேன்மக்களின் வெற்றி கூறும் பொருளில், 'வேல் விழி' வந்தது; கயவர்பாற் சென்று நல்லோர் தமது பெருமையிழக்குந் தோல்விக் கருத்தில், 'கணையிற் பொலியுங் கருங்கண்' வந்தது. மகளிர், காமம் புலப்படுத்துமிடத்தில் அவரது கண் பிறரை மயக்குங் கருங்கண்ணுய்க் கணையிற் பொலிகின்றது. அவரே, காதல் புலப்படுத்துமிடத்தில் தக்கார்பால் வெற்றி கொள்ளும் ஒள்விழியாய் வேலின் மிளிர்கின்றது. இங்ஙனம், இவை, கற்பார் கருத்தை மேன்மேலும் ஈர்த்துச் சுவை மிகுக்கின்றது.

இனி, மனவின்பத்திற்குக் கிளர்ச்சியூட்டும் மற்றொரு வகைச் சுவையியல்புக்கு,

"எள்ளா திருப்ப இழிஞர்போற் றற்குரியர்,
விள்ளா அறிஞர்அது வேண்டாரே ;—தள்ளாக்
கரைகாப் புளதுநீர் கட்டுகுள மன்றிக்
கரைகாப் புளதோ கடல் ?"

"அறிவுடையா ரன்றி அதுபெறுர் தம்பாற்
செறிபழியை அஞ்சார் சிறிதும் ;—பிறைநுதால் !
வண்ணஞ்செய் வாள்விழியே யன்றி மறைகுருட்டுக்
கண்ணஞ்சு மோஇருளைக் கண்டு"

என்னும் பாட்டுகள் (௩௩, ௩௪) ஒன்றையொன்று அடுத்து, தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாய் வருகின்றன.

முற்செய்யுளில், சான்ருேர், தமக்குப் போற்றுத லொன்றும் வேண்டாமல் என்றும் தமதியல்பில் விளங்குவர் என்று அருளிச்செய்த ஆசிரியர், பிற்செய்யுளில் கயவர், பழிக்கொன்றும் அஞ்சாமல் என்றும் தமதியல் பில் ஒழுகுவர் என்று ஓர் ஒப்புமை தோன்றக் கூறினர். 'தேவரனையர் கயவர்' என்று தெய்வப் புலவர் கூறியதோ டொப்ப, புகழ்மொழியிற் கவலையற்ற சான்ருேரியல்பும் பழிமொழியிற் கவலையற்ற கயவ ரியல்பும் உண்மையில் ஒன்றல்லவாயினும், ஒன்று போலத் தோன்ற வைத்துக் கிளர்ச்சி பெருக்கிய சுவைத்திறம் இங்கே நினைவுகூரற்குரியது.

iv. தமிழ் நடை :

நடை என்பது, கருதிய கருத்தைத் தெளிவாக விளங்கச்செய்தலுடன், ஆசிரியன் உணர்ச்சியிலேயே கற்போரும் ஒருமைகொள்ளச் செய்யும் இயல்பமைந்தது ; வேறு வகையாகக் கூறினல், கருத்துக்களின் எளிமை, பெருமை, அகலம், செறிவு, ஆழம், நுட்பம் முதலியவற்றிற்கேற்ற பொருந்திய சொல்லமைப்பும் தடையற்ற ஓசையொழுக்கமும் உடையது எனலாம். தமிழ் நூல்கள் இச் செவ்வியைப் பெறுதற்கு, தமிழுள்ளமும் தமிழ்ச் சொற்களும் பெருந் துணை செய்யும். நன்னெறி அவ்வளத்திற் சிறந்து திகழுந் தீந் தமிழ் நூல்! எங்கோ அருமையாக இரண்டொரு பிற மொழிச்சொல் நீங்கலாக, நூல் முழுதும் மிகச் சிறந்த தனித்தமிழ்ச் செய்யுட்களாகவே அது தமிழ்வளஞ் செறிந்து பொலிகின்றது. 'பூங்கை புகழவோ நாவிற் குதவும் நயந்து' 'புயன்முகந்து பெய்யாக் கொடுக்கும் பிறர்க்கு' 'பழமைபோற் புல்லினுந் திண்மைநிலை

போம்' 'பிறர் நோய் கண்டுள்ளம் எரியின் இழுதாவ ரென்க' 'செழும் பொழில்வாய் வேம்பன்றோ காக்கை விரும்புங் கனி' என்னுந் தொடர்கள்போல்வன கண்டு, வளமான அழகிய நடைநலன் உணர்ந்து இன்புறல் வேண்டும்.

V. நமது கடன் :

சான்றாண்மையின் உயர்வுக்குக் கருத்துக்களின் மேன்மையோடு, உணர்ச்சி நலனும் மொழிவளமுங் கூட அறிகுறிகளா யுள்ளன. இதனை மறந்தால், நூல்களின் அருமை பெருமைகள் விளங்கா. இயல்பாகவே, இந் நலனமைந்த நூல்கள் இறப்பதில்லை; பிற இருப்பதுமில்லை.

பெருமையைப் பெருமையென்று கருதாத நினைவும் அப் பிறவற்றைப்போல் இருப்பதில்லை. நன்னெறி நலனமைந்த அறக் கவி! சிவப்பிரகாசர் செந்நெறி! எதிர்காலத்து எழுத்தாளர்களின் மெய்ந்நெறி!